



Handelingen

8-9-10
-11-12-13

VLAAMSE RAAD

ZITTING
1988-1989

Vergaderingen van december 1988

ONTSLAGEN BIJ NV PHILIPS TE LEUVEN
STOCKHOLMSE CONFERENTIE EUROPEES MEDIABELEID
BRT-TV-TORENPROJECT TE SINT-PIETERS-LEEUV
NIET-NALEVING DECREET NIET-OPENBARE RADIO'S
WIJZIGING EN AANVULLING DECRETEN I.V.M. SOCIAAL-CULTUREEL VORMINGS-
WERK VOOR VOLWASSENEN
GOEDKEURING GENEEFSE VERDRAG BEROEPSREVALIDATIE EN WERKGELEGEN-
HEID GEHANDICAPTEN
OPRICHTING VLAAMSE HUISVESTINGSMAATSCHAPPIJ EN VLAAMSE
LANDMAATSCHAPPIJ
AUTONOME RAAD VOOR HET GEMEENSCHAPSONDERWIJS
BEHOUD EN EVOLUTIE HANNECARTBOS EN GEBIED TER YDE
BESTRIJDING SCHELDEVERVUILING
EXAMENS, LOON- EN VERGOEDINGSLAST VLOS
MAATREGELEN VLAAMSE EXECUTIEVE WEGWERKEN GEVOLGEN NAOORLOGSE
REPRESSIE
ALARMERENDE BERICHTEN REGELING FINANCIERING GEMEENSCHAPPEN EN
GEWESTEN
VOORLOPIGE KREDIETEN 1989
PERSONEELSBELEID EN BEVOEGDHEIDSVERDELING VLAAMSE EXECUTIEVE
INDUSTRIELE BELEIDSVORMING EN ECONOMISCHE COMPENSATIEPOLITIEK
VLAAMSE EXECUTIEVE
WIJZIGING EN AANVULLING DECREET NEDERLANDSTALIGE OPENBARE
BIBLIOTHEEKWERK

Inhoud

Nr. 8 **Dinsdag 13 december 1988**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 135

Begrotingen

Indiening en verwijzing, blz. 135

Ontwerp van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 135

Voorstellen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 135

Verslagen

Indiening, blz. 135

Boek van het Rekenhof

Indiening en verwijzing, blz. 136

Mededeling van het Rekenhof

Indiening en verwijzing, blz. 136

Schriftelijke vragen (R.v.O. art. 69)

Indiening, blz. 136

Vragen (R.v.O. art. 70)

Vraag van de heer L. Vanhorenbeek tot de heer N. De Batselier, Vice-voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, over de gevolgen van de aangekondigde ontslagen bij de NV Philips Industries te Leuven, blz. 136

Motie van orde

Aanvulling van de agenda, blz. 137
Sprekers : de heren G. Verhaegen, J. Van Elewycck, A. De Beul

Vragen (R.v.O. art. 70) (Voortzetting)

Vraag van de heer D. Vervaeet tot de heer L. Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over de aanleg van een golfterrein te Overijse spijts de gemeentelijke beslissingen ter zake, blz. 138

Vraag van de heer D. Vervaeet tot de heer L. Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over het doordrukken van het BRT-TV-torenproject te Sint-Pieters-Leeuw, blz. 138

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de op 23 november 1988 te Stockholm gehouden Conferentie inzake het Europees mediabeleid, blz. 139

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de onzekere toekomst van het Internationaal Cultureel Centrum op de Meir te Antwerpen, blz. 140

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de niet-naleving van de bepalingen van het decreet van 6 mei 1982 houdende organisatie en erkenning van de niet-openbare radio's, blz. 141

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse

Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over contacten met Nederland in verband met de afvalwatercollector Gent-Antwerpen en de waterverdragen, blz. 141

Vraag van de heer W. De Vlieghe tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, en de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt, over door de Vlaamse Gemeenschap begane overtredingen bij personeelsaanwerving, blz. 142

Vraag van de heer D. Vervaeet tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over het doordrukken van het BRT-TV-torenproject te Sint-Pieters-Leeuw, blz. 144

Ontwerp van decreet tot wijziging en aanvulling van het decreet van 4 juli 1975 houdende de rijkssubsidieregeling van het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormingswerk voor volwassenen in verenigingsverband, van het decreet van 2 januari 1976 tot erkenning en subsidiëring van de Nederlandstalige koepelorganisatie voor beleidsvoorbereidend overleg in de sector van het sociaal-cultureel werk voor volwassenen en van het decreet van 3 maart 1978 houdende de rijkssubsidieregeling van het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormingswerk met volwassenen in instellingen

— 138 (BZ 1988) — Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking, blz. 144
Sprekers : de heren M. Van Peel, verslaggever, F. Bosmans en Minister P. Dewael

Artikelsgewijze bespreking, blz. 146
Spreker : de heer A. De Beul

Motie van orde

Voorstel tot verdaging van de beraadslaging, blz. 147
Spreker : de heer J. Van Elewycck

Ontwerp van decreet houdende goedkeuring van het Verdrag betreffende de beroepsrevalidatie en werkgelegenheid van gehandicapten, aangenomen te Genève op 20 juni 1983 door de Internationale Arbeidsconferentie

— 150 (BZ 1988) — Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 148
Sprekers : de heer J. De Bremaeker, verslaggever, Minister G. Geens

Artikelsgewijze bespreking, blz. 148

Regeling van de werkzaamheden, blz. 149

Nr. 9 **Dinsdag 13 december 1988**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 151

Ontwerp van decreet houdende oprichting van een Vlaamse Huisvestingsmaatschappij

— 148 (BZ 1988) — Nrs. 1 tot 5

Algemene bespreking, blz. 151
Sprekers : de heren H. De Loor, verslaggever, J. De Seranno, verslaggever, J. Buchmann, M. Olivier, W. De Vlieghe, J. Van Elewycck, P. Vangansbeke

Motie van orde

Coördinatie van de werkzaamheden met de Wetgevende Kamers, blz. 167

Ontwerp van decreet houdende oprichting van een Vlaamse Huisvestingsmaatschappij

— 148 (BZ 1988) — Nrs. 1 tot 5

Algemene bespreking (Voortzetting), blz. 168

Sprekers : de heren C. Marchand, R. Van Rompaey, Minister L. Waltniel

Artikelsgewijze bespreking, blz. 178
Sprekers : de heer J. De Seranno, Minister L. Waltniel, de heer J. Van Elewycck

Regeling van de werkzaamheden, blz. 181

Nr. 10 **Woensdag 14 december 1988**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 183

Ontwerp van decreet houdende oprichting van de Vlaamse Landmaatschappij

— 149 (BZ 1988) — Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking, blz. 183
Sprekers : de heren J. Van Looy en J. Sleenckx, verslaggevers, Jozef Bosmans, A. Beckers, mevrouw M. Vogels, de heren M. Capoen, J. De Seranno, Minister T. Kelchtermans

Artikelsgewijze bespreking, blz. 199
Sprekers : de heren J. Cuyvers, J. De Seranno, Minister T. Kelchtermans, de heer J. Van Elewycck, mevrouw M. Vogels

Regeling van de werkzaamheden, blz. 204

Nr. 11 **Woensdag 14 december 1988**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 205

Ontwerp van bijzonder decreet betreffende de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs

— 161 (1988-1989) — Nrs. 1 tot 4

Algemene bespreking, blz. 205
Sprekers : de heren E. Baldewijns, C. Moors, verslaggevers. Ministers D. Coens, L. Van den Bossche, de heren E. Beysen, A. Laridon, W. Van Durme, mevrouwen A. Leysen, N. Maes, de heren A. Schellens, G. Janzegers

Artikelsgewijze bespreking, blz. 246
Sprekers : mevrouw N. Maes, de heer G. Janzegers, Minister D. Coens, de heren W. Van Durme, G. Verhaegen, C. Moors, Minister L. Van den Bossche

Regeling van de werkzaamheden, blz. 263

Nr. 12 Donderdag 15 december 1988
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 265

Ontwerp van financiedecreet voor het begrotingsjaar 1989
— 10-A (1988-1989) — Nr. 1

Algemene bespreking, blz. 265
Sprekers : de heren J. Van Elewycq, W. De Vlieghe, Minister G. Geens

Artikelsgewijze bespreking, blz. 266

Interpellaties (R.v.O. art. 72)

Interpellatie van de heer J. Cuyvers tot de heer L. Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, en de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het ongerept verder bestaan van het Hannecartbos en de recente evolutie inzake het gebied Ter Yde, blz. 266

Sprekers : de heren W. De Vlieghe, G. Verhaegen, J. Cuyvers, J. Timmermans, Ministers L. Waltniel, T. Kelchtermans

Interpellatie van de heer E. Gryp tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de noodzaak van een nieuwe globale aanpak van het milieubeleid ter bestrijding van de Scheldevervuiling, blz. 270

Sprekers : de heer E. Gryp, Minister T. Kelchtermans

Interpellatie van de heer L. Dierickx tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, en de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt, over de examens bij de Vlaamse Operastichting en de loon- en vergoedingslast van deze instelling

Vraag (R.v.O. art. 70, 6c)

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over het honoreren, door de Vlaamse Operastichting, van het protocol

dat door de Vlaamse Gemeenschap met de vakbonden werd gesloten bij de ontbinding van de intercommunale Opera voor Vlaanderen, blz. 273

Sprekers : de heren L. Dierickx, A. De Beul, J. Van Elewycq, Ministers L. Van den Bossche, P. Dewael

Indiening van een motie, blz. 281

Regeling van de werkzaamheden, blz. 282

Interpellaties (R.v.O. art. 72) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer W. Luyten tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over maatregelen die de Vlaamse Executieve binnen haar bevoegdheidsgrenzen kan nemen tot het wegwerken van de onsociale en inhumane gevolgen van de naoorlogse repressie, blz. 282

Sprekers : de heer W. Luyten, Minister G. Geens

Regeling van de werkzaamheden, blz. 286

Nr. 13 Donderdag 15 december 1988
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 287

Actuele vragen (R. v. O. art. 71)

Actuele vraag van de heer V. Anciaux tot de heer L. Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over de plannen voor een golfterrein te Meise, blz. 287

Actuele vraag van de heer J. Geysels tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Tewerkstelling, over het overleg tussen de nationale en de Gemeenschapsminister van Tewerkstelling en Arbeid in verband met positieve maatregelen voor werklozen, blz. 288

Actuele vraag van de heer J.P. Pillaert tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het uitblijven van de uitvoeringsbesluiten op het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, blz. 288

Actuele vraag van de heer E. Desutter tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over een mogelijke verlenging van het koninklijk besluit van 25 juni 1981 tot regeling van de toekenning van premies inzake kampeerwezen voor 1989, blz. 289

Voorstel van resolutie van de heer A. Denys C.S. betreffende de alarmerende berichten over de door de nationale Regering geplande regeling inzake de financiering van Gemeenschappen en Gewesten — 159 (1988-1989) — Nrs. 1 en 2

Bespreking, blz. 289

Sprekers : de heren J. Pede, verslaggever, A. Denys, L. Dierickx, V. Anciaux, Minister G. Geens, de heer F. Vermeiren

Ontwerp van decreet waarbij voorlopige kredieten geopend worden die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1989

— 11-A (1988-1989) — Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 298

Sprekers : de heren M. Olivier, verslaggever, A. Denys, W. De Vlieghe, Minister G. Geens

Artikelsgewijze bespreking, blz. 300

Regeling van de werkzaamheden, blz. 307

Interpellaties (R.v.O. art. 72) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer G. Cardoen tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de uniformisering en objectivering van het personeelsbeleid alsmede de aanpassing van het bevoegdheidsverdelingsbesluit van de Vlaamse Executieve, blz. 307

Sprekers : de heer G. Cardoen, Minister G. Geens

Interpellatie van de heer F. Vermeiren tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, en de heer N. De Batselier, Vice-voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, over de deelneming van de Vlaamse Executieve aan de industriële beleidsvorming en de economische compensatiepolitiek naar aanleiding van de helikopteraanloop, blz. 309

Sprekers : de heer F. Vermeiren, Minister N. De Batselier

Ontwerp van decreet houdende wijziging en aanvulling van het decreet van 19 juni 1978 betreffende het Nederlandstalige openbare bibliotheekwerk

— 164 (1988-1989) — Nrs. 1 tot 6

Algemene bespreking, blz. 314

Sprekers : de heren J. Devolder, verslaggever, A. De Beul, J. Van Elewycq, mevrouw A.-M. Neyts-Uytbroeck, de heer J. Geysels

Artikelsgewijze bespreking, blz. 318

Hoofdelijke stemming, blz. 321

Mededeling van de Voorzitter

Commissie van Onderzoek over het Gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, blz. 322

Ontwerp van decreet waarbij voorlopige kredieten geopend worden die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1989

— 11-A (1988-1989) — Nrs. 1 en 2

Aangehouden stemmen, blz. 322

Hoofdelijke stemming, blz. 324
Spreker : de heer W. De Vlieghe

Ontwerp van **decreet** tot wijziging en aanvulling van het decreet van 4 Juli 1975 houdende de rijkssubsidieregeling van het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormingswerk voor volwassenen in verenigingsverband, van het decreet van 2 januari 1976 tot erkenning en subsidiëring van de Nederlandstalige koepelorganisaties voor beleidsvoorbereidend overleg in de sector van het sociaal-cultureel werk voor volwassenen en van het decreet van 3 maart 1978 houdende de rijkssubsidieregeling van het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormingswerk met volwassenen in instellingen

— 138 (BZ 1988) — Nrs. 1 tot 4

Aangehouden stemmen, blz. 325

Hoofdelijke stemming, blz. 326
Spreker : de heer J. Geysels

Ontwerp van **decreet** houdende oprichting van een Vlaamse Huisvestingsmaatschap-

pij
— 148 (BZ 1988) — Nrs. 1 tot 6

Aangehouden stemmen, blz. 327

Hoofdelijke stemming, blz. 328
Spreker : de heer W. De Vlieghe

Ontwerp van decreet houdende oprichting van de Vlaamse Landmaatschappij
— 149 (BZ 1988) — Nrs. 1 tot 5

Aangehouden stemmen, blz. 330
Spreker : de heer J. Laverge

Hoofdelijke stemmen, blz. 334
Spreker : de heer J. Cuyvers

Ontwerp van decreet houdende goedkeuring van het Verdrag betreffende de beroepsrevalidatie en werkgelegenheid van gehandicapten, aangenomen te Genève op 20 juni 1983 door de Internationale Arbeidsconferentie
— 150 (BZ 1988) — Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 336

Ontwerp van bijzonder decreet betreffende de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs

— 161 (1988-1989) — Nrs. 1 tot 7

Aangehouden stemmen, blz. 337

Hoofdelijke stemming, blz. 347
Spreker : de heer G. Janzegers

Voorstel van resolutie van de heer A. De nys c.s. betreffende de alarmerende berichten over de door de nationale Regering geplande regeling inzake de financiering van Gemeenschappen en Gewesten
— 159 (1988-1989) — Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 35 1

Eindejaarswensen, blz. 35 1
Spreker : de heer G. Verhaegen

Regeling van de werkzaamheden, blz. 351

VOORZITTER : de heer L. Vanvelthoven

— *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

— *De vergadering wordt geopend om 14 uur.*

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

R. Deswaene, H. Knuts, A. Steverlynck ; gezondheidsredenen.

A. Deneir, J.P. Pillaert ; ambtsverplichtingen.

ONTWERP VAN DECREET houdende oprichting van een Vlaamse Huisvestingsmaatschappij – 148 (BZ 1988) – Nrs. 1 tot 5

Algemene bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is het ontwerp van decreet houdende oprichting van een Vlaamse Huisvestingsmaatschappij.

De algemene bespreking is geopend.

De heer De Loor, verslaggever, heeft het woord.

De heer H. De Loor (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, vooraleer tot de eigenlijke behandeling van dit belangrijk ontwerp decreet te komen, wil ik even een korte historiek maken van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting en van de Nationale Landmaatschappij, twee instellingen die de voorbije 50/60 jaren voor het sociaal huisvestingsbeleid hebben ingestaan.

De Nationale Maatschappij voor de Huisvesting werd opgericht op 15 april 1920 op basis van de wet van 11 oktober 1919. Na de afschaffing van deze wet werden de taken, functies en financieringswijzen van de NMH opgenomen in het koninklijk besluit van 10 december 1970 dat de huisvestingscode vastlegde.

De maatschappij verstrekt kredieten aan de door haar erkende vennootschappen voor het bouwen van volkswoningen, in eerste instantie voor de verhuring aan mindervermogenenden. De erkende vennootschappen beheeren dit patrimonium, innen de huur en voeren de nodige onderhouds- en herstellingswerken uit. De huurprijzen zijn aangepast aan het inkomen van de huurders.

In bijkomende orde bouwen de erkende vennootschappen woningen voor de verkoop aan gezinnen of personen met een bescheiden inkomen. De NMH en haar erkende vennootschappen zijn vooral actief in de steden en verstedelijkte wooncentra. Thans zijn er in Vlaanderen 128 erkende maatschappijen actief. waarvan er 118 de vorm van coöperatieve vennootschap hebben, 4 de vorm van

een NV en 6 de vorm van een huurderscoöperatieve.

Onder de vorm van leningen op lange termijn — thans 2,5 procent met een duurtijd van 66 jaar — schiet de NMH geld voor aan de erkende vennootschappen en voor zover deze vennootschappen hun bouwprogramma niet uitvoeren zorgt de NMH zelf voor de bouw van sociale woningen.

De NMH kan ook de nodige grondreserves aankopen en deze afstaan aan de erkende vennootschappen die een gedeelte daarvan perceelsgewijze aan particulieren kunnen verkopen.

De NMH is een parastatale B wat betekent dat zij een door de wet opgericht openbaar orgaan is van algemeen nut dat over een autonomie beschikt en geleid wordt door een Raad van Bestuur. Op 1 juni 1988 waren er bij de NMH 199 vastbenoemde personeelsleden in dienst, waaronder 107 Nederlandstaligen, en 66 contractuelen, stagiairs en tewerkgestelde werklozen, waaronder 37 Nederlandstaligen.

De Nationale Landmaatschappij werd opgericht bij koninklijk besluit van 27 februari 1935 als eerste parastatale van het Ministerie van Landbouw. De taken, functies en financieringswijzen zijn eveneens vervat in het koninklijk besluit van 10 december 1970, houdende vaststelling van de huisvestingscode. De maatschappij is hoofdzakelijk actief in de niet-stedelijke gebieden. Zij bouwt zelf of verstrekt kredieten aan haar erkende vennootschappen met het oog op de oprichting van kleine landeigendommen, waarin begrepen : grondaan-

De Loor

koop, bodemverbetering, bouwwerken en omgevingswerken. De aldus gebouwde kleine landeigendommen worden verkocht aan personen met een bescheiden inkomen.

De maatschappij verleent ook haar medewerking aan de stads- en dorps-hernieuwing in het kader van het besluit van de Vlaamse Executieve van 30 maart 1983. Het oorspronkelijk doel van de NML werd sindsdien aanzienlijk uitgebreid met alle facetten van de ruilverkaveling van landeigendommen en van de landinrichting.

Zeer summier uitgedrukt mag worden gesteld dat de activiteit van de NLM er een is van inrichting van het ruime platteland, met name de sociale huisvesting op basis van het principe van eigendomsverwerving alsook van landinrichting, waarvan de ruilverkaveling integraal deel uitmaakt.

Thans telt de NLM in Vlaanderen 29 erkende vennootschappen, het zijn coöperatieve vennootschappen die bevoegd zijn voor het werkgebied waarin zij zijn gevestigd, meestal één arrondissement of een deel ervan.

De NLM wordt gemachtigd leningen op lange termijn op te nemen onder Staatswaarborg, en sedert 1 januari 1986 ook onder Gewestwaarborg, op de kapitaalmarkt. Deze leningen worden aangegaan tegen markttarief en meestal op korte termijn, dit betekent 8,6 en soms zelfs 4 jaar.

De NLM en de door haar erkende vennootschappen richten kleine landeigendommen op in groepsbouw, welke nadien verkocht worden aan premiegerechtigde kopers. Deze realisaties worden begeleid door werken van algemeen nut. **infrastructuurwerken** en soms door **gemeenschapsvoorzieningen** met een sociaal of cultureel doel.

De NLM staat ook leningen toe aan verlaagde rentevoet aan personen met een bescheiden inkomen en aan mijnwerkers en landbouwers voor individuele nieuwbouw van een huis en voor de sanering of aankoop met verbetering van een woning. Net als de

NMH is de NLM een parastatale B. Ook zij wordt geleid door een Raad van Bestuur.

Op dit ogenblik worden bij de NLM 826 personen tewerkgesteld, waaronder 710 statutairen. Langs Nederlandstalige kant zijn er 432 personen aan de slag, waaronder 374 **statutairen**. Deze 432 Nederlandstaligen worden als volgt tewerkgesteld :

- Ruilverkaveling **303**
- Huisvesting **55**
- Gemeenschappelijke Diensten 74

Daar ongeveer 60 procent van het personeel van de Gemeentelijke Diensten bij de huisvesting kan worden gerekend, zal dit bestuur in het beste geval kunnen beschikken over circa 100 Nederlandstalige personeelsleden.

Wat de financiële situatie van beide maatschappijen betreft kan worden gesteld dat de NMH tot voor enkele jaren winstgevend was. Door het achterblijven van de betalingen door de Staat en door het Gewest is er evenwel een belangrijk deficit ontstaan dat gecumuleerd thans 2,4 miljard frank bedraagt. In 1987 bedroeg het verlies van de NMH circa 160 miljoen frank.

Teneinde in de toekomst deze verliezen te vermijden, is vooral een belangrijk financiële inspanning vanwege de Staat en de Gewesten noodzakelijk. De NLM boekte vorig jaar een winst van ongeveer 750 miljoen. De verzekeringskas is de belangrijkste winstgevendende factor. De samengestelde reserves belopen 3,5 miljard.

Vermeldenswaard is ook nog dat :

- de NMH sinds haar oprichting in Vlaanderen 129.000 éénsgezinswoningen bouwde en 51.000 appartementen. Hiervan werden circa 62.000 woningen en appartementen verkocht. De grondreserves bedragen in Vlaanderen voor de Huisvesting 1.660 ha.

- de NLM sinds haar ontstaan circa 32.000 woningen in groepsbouw op richte, welke meestal met een lening bij de NLM werden verkocht. Zij ongeveer 30.000 leningen verstrekke

aan individuele bouwers in Vlaanderen. De grondreserves bedragen hier circa 600 ha.

Kom ik nu tot het eigenlijke ontwerp van decreet waarbij de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en de gewone wet van 9 augustus 1980. de materies „huisvesting” en „landinrichting” hebben geregionaliseerd.

Daarenboven voorziet de wet van 28 december 1984 tot afschaffing of herstructurering van sommige instellingen van openbaar nut. in de afschaffing van onder andere de NMH en de NLM en in de overdracht aan de gewesten van hun taken, goederen, personeelsleden, rechten en verplichtingen.

De vraag werd gesteld of er één dan wel twee Vlaamse opvolgers zouden komen voor de NMH en de NLM. Het probleem werd dan opgelost door bij decreet van 1 juli 1987 tijdelijk — voor een duurtijd eindigend op 31 december 1988 — een Vlaamse Landmaatschappij en een Vlaamse Huisvestingsmaatschappij op te richten. Tevens werd de Vlaamse Concertatiecommissie voor de Sociale Huisvesting geïnstalleerd. Deze Commissie diende de Vlaamse Executieve vóór 30 juni 1988 te adviseren over de toekomstige structuur.

Op 22 juni 1988 heeft de Vlaamse Concertatiecommissie een advies uitgebracht in verband met een gehele of gedeeltelijke reorganisatie van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en van de Vlaamse Landmaatschappij. De Commissie oordeelde dat het aangewezen was te komen tot één enkele Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en tot één Maatschappij voor de Landinrichting.

De Vlaamse Executieve heeft zich op 13 juli 1988 principieel akkoord verklaard met het voorstel van de Concertatiecommissie.

Bij de Vlaamse Executieve werd dan een ontwerp van decreet ingediend houdende oprichting van één Vlaamse Huisvestingsmaatschappij die in het Vlaamse Gewest. in de plaats zal treden van de NMH en de NLM. De Vlaamse Executieve verklaarde zich op 5 augustus 1988 principieel ak-

De Loor

koord met dit ontwerp van decreet. In aansluiting hiermee werd het advies van de SERV en van de Raad van State aangevraagd en bekomen.

Bedoeld ontwerp van decreet werd nadien overgezonden aan de Vlaamse Raad en de Commissie voor de Huisvesting besteedde vijf vergaderingen aan de bespreking en de goedkeuring van dit ontwerp van decreet. Collega De Seranno zal hieromtrent nader verslag uitbrengen. (*Applaus bij de leden van de meerderheid*)

De Voorzitter : De heer De Seranno, verslaggever, heeft het woord.

De heer J. De Seranno, verslaggever, (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, amper enkele maanden geleden, namelijk in juni van vorig jaar, hebben wij hier eveneens, namens de Commissie voor de Huisvesting, verslag uitgebracht over een ontwerp-decreet tot oprichting van een Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en een Vlaamse Landmaatschappij. De geplande experimentele periode van 18 maanden heeft men echter nooit als experiment kunnen benutten. Beide voorlopig op te richten Vlaamse instellingen werden immers nooit echt operationeel. Men heeft enkel de raden van bestuur aangeduid en de zogenaamde concertatiecommissie opgericht.

Volgens de Vlaamse Executieve waren deze maatschappijen er anderhalf jaar geleden dringend nodig als opvangstructuur om de nationale maatschappijen te kunnen regionaliseren. Wij kunnen enkel betreuen dat het uiteindelijk bijna tien jaar heeft geduurd alvorens de bijzondere wet van 8 augustus 1980, wat betreft de huisvesting, wordt uitgevoerd.

Mijnheer de Voorzitter, na de inleiding van collega De Loor kan ik mijn toelichting wellicht sterk beperken. De belangrijkste bepaling van onderhavig ontwerp is in artikel 6 vervat. De toekomstige Vlaamse Huisvestingsmaatschappij neemt taken, goederen, rechten en verplichtingen van de regionaal te verdelen Nationale Huisvestingsmaatschappijen over.

Zij neemt ook de taken, goederen, rechten en verplichtingen inzake huisvesting van de regionaal te verdelen Nationale Landmaatschappij over, met uitzondering van wat betrekking heeft op de bewoning, de inrichting en de uitbating van agrarisch en direct-agrarisch gevonden bedrijven.

Tot daar de doelstelling, namelijk het creëren van een nieuwe Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en het verdelen van de vroeger Landmaatschappij in twee delen, namelijk het deel huisvesting, dat naar de nieuwe Huisvestingsmaatschappij gaat, en het deel landinrichting, agrarische bebouwing en ruilverkaveling, dat naar de nieuwe Landmaatschappij gaat. Het desbetreffende decreet zullen wij straks of morgen bespreken.

Het betreft de opdeling van het Vlaams gedeelte van de Landmaatschappij. Men zou kunnen zeggen dat het de vierdeling is van wat eens de Nationale Landmaatschappij was : een splitsing Vlaanderen-Wallonië en een splitsing binnen Vlaanderen, meer bepaald de huisvesting onder de bevoegdheid van de Huisvestingsmaatschappij ; ruilverkaveling en landinrichting als opdracht van de nieuwe Vlaamse landmaatschappij.

Mijnheer de Voorzitter, hierbij wil ik graag enkele beschouwingen formuleren.

De vraag is : welk soort huisvestingsbeleid zal de nieuwe maatschappij uitvoeren ? Dit lijkt mij inderdaad een fundamentele vraag. Het is toch duidelijk dat de structuur van het werkingsinstrument, namelijk de nieuwe Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, in functie van het te voeren beleid moet worden bepaald.

In deze belangrijke beslissingsfase dient een objectiefstelling van de Vlaamse huisvestingspolitiek in het komend decennium te worden geformuleerd. Daarvoor richten wij deze nieuwe structuur in.

Daarom moet de Executieve aan dit Vlaams Parlement, bij de behandeling van de desbetreffende begroting voor 1989, duidelijke voorstellen

doen met betrekking tot het vooropgezet sociaal huisvestingsbeleid dat, zoals gezegd, zijn weerslag zal hebben op de structuur van de nieuwe instelling.

Even logisch lijkt het ons dat de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij jaarlijks, mede ten behoeve van de Vlaamse Raad, een verslag zou opstellen over de ingezette middelen en de resultaten van haar activiteiten.

Wat is de rol van de overheid en van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij ?

Als norm mag worden aangenomen dat er in Vlaanderen tot de eeuwwisseling een jaarlijkse behoefte is aan 90.000 nieuw- en vernieuwbouwwoningen. Aangenomen mag ook worden dat drie vierde van de in Vlaanderen te bouwen of te verbouwen woningen voor sociale premie in aanmerking komen, althans volgens de huidige toelagenormen. Dus : 15.000 woningen per jaar met een sociaal karakter.

De stelling dat 5.000 woningen op initiatief van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij kunnen worden opgericht, is volkomen verdedigbaar : de helft als eigendomswoningen en de andere helft als huurwoningen.

Dit is, samengevat, de veronderstelling : 20.000 woningen in Vlaanderen waarvan 15.000 met een sociaal karakter omdat ze in een premiestelsel vallen, waarvan 5.000 op initiatief van de overheid, voor de helft als eigendomswoningen en de helft als huurwoningen.

Stemt dit overeen met het programma waarmee wij de nieuwe Vlaamse Huisvestingsmaatschappij willen belasten ? Wij veronderstellen hierbij dat het Vlaams Woningfonds zijn activiteiten onverminderd voortzet. Stemt dit overeen met de oogmerken van de Executieve ? Indien men een instrument creëert, moeten ook de doelstellingen worden bepaald.

De opdrachten van de nieuwe maatschappij zullen in elk geval anders zijn en anders moeten zijn dan deze

De Seranno

vervuld door haar voorgangers gedurende de jongste halve eeuw. Na een periode van uitzonderlijke demografische ontwikkeling, volgt nu een periode van bevolkingsstagnatie. Dat betekent voor sommige gebieden weinig nieuwbouw en veeleer vernieuwbouw in alle denkbare vormen.

Dit maakt een gedifferentieerd beleid, aangepast aan de subregio's, nog noodzakelijker dan voorheen. De gewijzigde demografische toestand vereist speciaal aangepaste uitvoeringsmaatregelen naargelang de betrokken bevolkingsgroepen. U kent de problematiek van de veroudering en de ontgroening van de bevolking.

De zich wijzigende samenstelling en leefstijl van de Vlaamse bevolking en van de gezinnen zal andere types van woningen noodzakelijk maken in de komende jaren en derhalve ook een andere benaderingswijze, andere structuren en herverdeling van de ingezette middelen.

Het huisvestingsbeleid moet in de komende jaren in nauwere relatie tot de gewenste ruimtelijke ordening worden gevoerd.

Als instrument en zelfs als motor voor de dorps en stadsrenovatie moet de Huisvestingsmaatschappij een analoge rol kunnen vervullen als deze van de Landmaatschappij ten opzichte van de landinrichting.

Hierbij hoeft nauwelijks te worden betoogd dat een inbreidingsgerichte politiek moeilijker, tijdrovender en kostelijker is dan het telkens weer inpalmen van nieuwe gronden ten behoeve van dorps- en stadsuitbreiding. Hierbij kan — ruimer gezien — niet worden voorbijgegaan aan de noodzaak het woon-werkverkeer per auto maximaal te beperken.

Kleinschaligheid van de projecten zal, zowel om technische als om economische en sociologische redenen, de algemene regel moeten zijn, dat wil zeggen dat de erkende vennootschappen en de erkende huisvestingsmaatschappijen hieraan moeten worden aangepast.

Voor de uitvoering van het door de Executieve uitgestippelde beleid is een maximale decentralisatie en deconcentratie naar de subregio's en naar de erkende vennootschappen nodig, wat maximale verantwoordelijkheid ook financiële voor deze lasten veronderstelt.

Luidens artikel 6 van het voorliggend ontwerp van decreet zal de dubbele opdracht van de maatschappij — namelijk, huurwoningen beschikbaar stellen en de eigendomsverwerving bevorderen — worden gewaarborgd in de structuur, de organisatie en de toewijzing van de kredieten. Dit betekent volgens ons dat de reeds bestaande structuur in de subregio's hun geëigende taak zullen kunnen voortzetten. Dat was het inzicht van de meeste commissieleden. Er bestaat in dat verband trouwens enige ongerustheid. Wanneer ik verwijs naar de kleinschaligheid, ook om sociologische en economische redenen, dan meen ik dat het feit dat sommige erkende vennootschappen vrij klein zijn, niet noodzakelijk een bezwaar is.

Inzake de vestigingsplaats van de nieuwe Huisvestingsmaatschappij is het de Executieve die de beslissing zal nemen. De Vlaamse Raad had zich deze bevoegdheid ook kunnen toeëigenen. Om materiële en politieke redenen is het aangewezen deze zetel buiten de Brusselse Agglomeratie te vestigen. Zulke beslissing zou aan de bevolking duidelijk maken dat Vlaamse autonomie meer is dan een nieuwe vorm van centralisme. Volgens mij zou de vestiging van de zetel van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij in Mechelen de geloofwaardigheid van het Vlaamse bestuur ten goede komen.

De heer R. Van Rompaey : Of in Turnhout.

De heer J. De Seranno : Tenslotte nog een woord over de beschikbare middelen. De oprichting van een Vlaamse Huisvestingsmaatschappij heeft uiteraard slechts zin indien de nodige middelen beschikbaar zijn voor het beleid dat het Vlaams Gewest langs een geëigend instrument zelf wil laten uitvoeren. Wij willen

hierbij stellen dat, ook inzake huisvesting, de Overheid slechts een suppletieve rol te vervullen heeft.

De Overheid moet inderdaad niet optreden daar waar het privé-initiatief zou volstaan. In de huisvestingssector is dit laatste vooralsnog zeker nog niet het geval. Hierbij moet de Vlaamse Raad een orthodoxe doorzichtige begroting met directe financiering voorzien.

Met een jaarlijks budget van 12 miljard ten behoeve van de sociale huisvesting zou thans volgende maatregel direct kunnen worden gefinancierd als eenmalige toelage.

Er kan een programma uitgewerkt worden waarbij het met een jaarlijks budget van 7 miljard BF toelagen mogelijk moet zijn jaarlijks meer dan ongeveer 7.000 sociale woningen te bouwen.

De berekening van deze 7 miljard F. veronderstelt jaarlijks de bouw van 5000 eigendomswoningen en 2500 huurwoningen op initiatief van de Huisvestingsmaatschappij en het Woningfonds samen. Die 7 miljard kan als eenmalige toelage worden gegeven.

In mijn slotbeschouwingen wens ik het volgende te zeggen. Het hoort toe aan de Vlaamse Regering om een huisvestingsbeleid uit te stippelen. Het hoort niet toe aan de huisvestingsmaatschappij. Het is aan de Vlaamse Raad om dit beleid te beoordelen en er de middelen voor beschikbaar te stellen.

Het wetenschappelijk onderzoek met betrekking tot de huisvesting in Vlaanderen moet snel en diepgaander worden doorgevoerd.

Het huisvestingsbeleid zal er, niet in het minst, moeten op gericht zijn een beter evenwicht tussen stad en platteland tot stand te brengen.

Wij kunnen deze tussenkomst niet besluiten zonder te verwijzen naar de sociale woning die in het verleden in Vlaanderen werden opgericht op initiatief van beide thans nog bestaande Huisvestingsmaatschappijen ; namelijk de Nationale Landmaatschappij

De Seranno

en de Nationale Huisvestingsmaatschappij.

De jongste kwarteeuw waren dat samen een 155.000 sociale woningen. Daarvan werden er 90.000 eigendomswohnungen. terwijl 65.000 als huurwoningen in gebruik zijn.

Dit en het gevoerde premiebeleid heeft ertoe bijgedragen dat twee gezinnen op drie in Vlaandere hun eigen woning betrekken.

De komende jaren zal het volkswoningbeleid dienen toegespitst te worden op die woningbehoeften die niet door de markt worden beantwoord.

Het gaat bij dit alles om de mensen en hun gezinnen. En dat de woning meer betekent dan een onderkomen tegen ongunstige weersomstandigheden. is door de beleidvoerders nu wel begrepen.

Mijnheer de Minister, bij het einde van deze uiteenzetting wens ik u te bedanken voor de openheid waarmee u het gesprek in de commissie hebt mogelijk gemaakt. Ik wil ook mijn collega-verslaggever bedanken evenals uw voorganger. de heer Breyne want hij heeft toch veel werk verricht bij de voorbereiding van dit ontwerp.

De Voorzitter : De heer Buchmann heeft het woord.

De heer J. Buchmann (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's. het verheugt ons dat men na zoveel jaar wikkelen en wegen, uiteindelijk tot het besluit is gekomen één enkele huisvestingsmaatschappij voor Vlaanderen op te richten. Mijn fractie heeft hier inderdaad steeds op aangedrongen. Wij bespreken nu een ontwerp van decreet waarbij één huisvestingsmaatschappij wordt opgericht waarbinnen twee activiteiten worden samengebracht, enerzijds, de activiteit van het ter beschikking stellen van huurwoningen en, anderzijds, de activiteit van het bevorderen van de eigendomsverwerving.

Toch zou ik er willen op wijzen dat de NMH — en tot hiertoe bestaat zij

nog — een bijna evenwaardige verkoopactiviteit heeft gehad als de Landmaatschappij en dat er nu twee activiteiten worden samengebracht. Toch ben ik ervan overtuigd dat vele bewoners van huurwoningen niet beter vragen dan hun huurwoning te kunnen verwerven. Mijnheer de Minister, de huisvestingscode laat dat toe, en op die wijze zal de nieuwe huisvestingsmaatschappij over bijkomende middelen kunnen beschikken om nieuwe woningen ter beschikking te stellen van degenen die er één nodig hebben.

Bovendien zou ik willen aandringen om zo „sociaal” mogelijk te blijven bij het toekennen van deze sociale woningen. Destijds werd er inderdaad aan de huisvestingscode gesleuteld om de toekenning van huurwoningen doorzichtiger te maken. Het systeem brengt echter met zich mee dat de erkende vennootschappen dikwijls verplicht zijn tot een evenwichtige balans te komen, in die zin dat mensen met een hoger inkomen hun woning mogen behouden of worden aangetrokken, om aldus de negatieve zijde van degenen die een zeer laag inkomen hebben, te compenseren. Ik dacht dat Sociale Huisvesting” in de eerste plaats sociaal moest zijn. Ik doe dan ook een oproep om te pogen zo sociaal mogelijk te zijn.

Collega's, ik heb aan den lijve ondervonden hoe frustrerend het is Minister van Huisvesting te zijn met zeer beperkte middelen. Daarstraks heeft de heer De Seranno ervoor gepleit om duizenden woningen per jaar te bouwen. Ik veronderstel dat zulks de betrachting is van elke Minister van Huisvesting. Men moet uiteraard over de nodige middelen beschikken om dit resultaat te bereiken. Ik verwijs naar de mogelijkheden die door de heer De Seranno werden aangehaald, namelijk het eventueel hierbij betrekken van de privé-sector, om op die wijze meer woningen ter beschikking te kunnen stellen.

Ten slotte wens ik de Minister te vragen om, wat het personeelsstatuut betreft, niet te veel afwijkingen toe te staan en om, wat de reserves betreft, de door hem aangehaalde re-

serve van ongeveer 1.600 ha aan te spreken.

Naar mijn mening heeft de sociale huisvesting ook een taak van stads-herwaardering en is het voor de sociale huisvestingsmaatschappij gemakkelijker dan voor de gemeentebesturen om aan stadsherwaardering te doen. Door het ter beschikking stellen van woningen aan diegenen die in de grote steden werk hebben doch nu dagelijks moeten pendelen bij gebrek aan woning, zou de sociale huisvestingsmaatschappij het probleem van de ontvolking van de grote steden kunnen helpen oplossen.

Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, mijn fractie zal dan ook dit ontwerp van decreet goedkeuren. Wij bedanken, enerzijds, de verslaggevers voor hun zeer degelijk werk en, anderzijds, de Minister voor de wijze waarop wij in de commissie hebben kunnen samenwerken. (*Applaus*)

De Voorzitter : De heer Olivier heeft het woord.

De heer M. Olivier (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, waarde collega's. het ontwerp van decreet dat wij vandaag bespreken is het resultaat van jarenlange discussie in en buiten deze Raad.

Vooreerst stel ik er prijs op, namens de CVP-fractie, de collega's Jos De Seranno en Herman De Loor te danken voor hun uitgebreid, gedocumenteerd verslag. Het is een uitstekende weergave van de besprekingen in de commissie. Zowel de indringende vragen van de leden als de antwoorden van de Executieve zullen belangrijk zijn om de draagwijdte van het decreet en vooral de interpretatie van de goedgekeurde teksten voor de toekomst te vrijwaren.

Het is reeds van 1974 — dus veertien jaar geleden — dat, bij wet van 1 augustus op de gewestvorming, onder meer de ruimtelijke ordening, de sociale huisvesting en de ruilverkaveling vermeld worden onder de materies die voor regionalisering in aanmerking komen. Het daaropvolgen-

Olivier

de jaar werden de kredieten die door de nationale regering werden ter beschikking gesteld van de **parastatalen**, zoals de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting, de Nationale Landmaatschappij en het Nationaal Instituut voor de Huisvesting, op regionale basis toegekend. Vanaf dit ogenblik begon binnenskamers de idee-ontwikkeling over de toekomst van de sociale **huisvestingsmaatschappijen** die vroeg of laat zouden worden afgeschaft als nationale instellingen om te worden overgeheveld naar de Gewesten.

Toen in 1982, (met de uitvoering van de wetten van 8 en 9 augustus 1980 op de hervorming der instellingen), de hogergenoemde bevoegdheden effectief werden overgedragen naar de Gewesten, was er in Vlaanderen nog steeds geen consensus bereikt tussen de verschillende belangengroepen en politieke families over de wijze waarop het sociaal huisvestingsbeleid, bepaald door de Vlaamse Raad en haar Executieve, moest worden uitgevoerd. Naast de discussie over de verdeling van de lasten van het verleden tussen de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, bleven er meningsverschillen over de oprichting, van één of meerdere gewestelijke huisvestingsmaatschappijen. Met andere woorden moeten de bestaande nationale maatschappijen met hun bevoegdheden, hun desiderata, gewoon verder overgeplaatst naar het Vlaams Gewest of is het wenselijk dat er om één of meerdere redenen totaal nieuwe instellingen worden gecreëerd ?

De eerste Vlaamse regering heeft haar intenties neergeschreven in de regeerverklaring. Ze was van oordeel tot één Vlaamse Huisvestingsmaatschappij te kunnen komen.

Intussen werd de wet tot afschaffing of herstructurering van sommige instellingen van openbaar nut van 28 december 1984 door het Nationaal Parlement gestemd en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 22 januari 1985. Ondertussen is ook het koninklijk uitvoeringsbesluit dat de personeelsleden overhevelt naar de Gewesten, geregeld.

Op 1 juli 1987 wordt de Concertatiecommissie opgericht, op dezelfde datum wordt de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij opgericht samen met de Vlaamse Landmaatschappij en dit voor een duurtijd eindigend op 31 december 1988. Vooral de Concertatiecommissie heeft belangrijk werk gepresteerd. Op 22 juni 1988 heeft deze Commissie geoordeeld, hierin op 13 juli 1988 gevolgd door de Vlaamse Executieve, dat één enkele Vlaamse Huisvestingsmaatschappij de activiteiten inzake huren, kopen, bouwen en lenen van de NMH en NLM en één Vlaamse Landmaatschappij de ruilverkavelingsactiviteiten van de NLM zou verderzetten. Mijnheer de Minister, uw voorganger, de heer Paul Breyne, heeft hiervoor bijzonder hard gewerkt. Wij zijn hem hiervoor dankbaar.

De goedkeuring van beide decreten over de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en de Vlaamse Landmaatschappij zal een einde maken aan de vele discussies die rond deze materie in het Vlaamse land gevoerd werden. Het is een decreet dat veel evenwichten heeft betracht, maar nog veel vragen oproept en steunt op een reeks onbekenden die voor de goede werking van de nieuwe VMH van groot belang zijn.

Het vervangen van twee gerenomeerde instellingen zoals de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting en de Nationale Landmaatschappij, die beiden kunnen terugblikken op een vruchtbare activiteit van meer dan een halve eeuw, is geen gemakkelijke opdracht. Persoonlijk blijf ik ervan overtuigd dat, voor de continuïteit van de werking van beide maatschappijen, men er beter aan zou hebben gedaan twee nieuwe Vlaamse instellingen in het leven te roepen die respectievelijk de taken en verplichtingen van de huidige NMH en NLM zouden hebben overgenomen. Niets belette de Vlaamse Executieve in samenspraak met de Vlaamse Raad, om in de loop van de komende jaren, rustig de werking van die maatschappijen te evalueren en desgevallend een gehele of gedeeltelijke fusie door te voeren. Men

heeft echter voor een andere weg gekozen en wij leggen ons daar bij neer.

Namens de CVP-fractie wil ik in mijn uiteenzetting vragen en suggesties formuleren die alleen tot doel hebben de nieuwe VMH in optimale omstandigheden te laten starten en haar ook de beste kansen op slagen te geven. Niet alles zal evenwel kunnen worden geregeld vóór 31 december 1988. Zware problemen blijven onopgelost.

Er zijn de tegoeden van de NLM ten aanzien van de Staat, en meer bepaald het departement van Landbouw dat, inzake ruilverkaveling zijn verplichtingen niet nakwam. Op 31 december 1987 bedroeg dit tegoed 579.622.000 frank en ik ben ervan overtuigd, mijnheer de Minister, dat dit bedrag tegen eind 1988 ongeveer 700 miljoen zal bedragen.

Een tweede belangrijk probleem. De betalingsachterstand van de diverse gewesten bedroeg per 31 december 1986, 40.195.940.397 frank (zie blz. 19 van het verslag). Wat zal de betalingsachterstand zijn op 31 december 1988 en de verdeling via de verschillende gewesten ?

Ten derde, de schatting van het patrimonium in voorbereiding van de boedscheiding roept even zoveel vragen op. Mijnheer de Minister, zullen dezelfde criteria gehanteerd worden voor de NMH en de NLM zowel in Vlaanderen als in Wallonië ? Dit is een zeer belangrijke vraag waarop moet worden geantwoord.

– hoe zal het verlies, ontstaan bij de Waalse erkende vennootschappen door het toekennen van kortingen die oplopen van 300.000 F. tot 1.200.000 F. per woning op 2.041 zogenoemde „onverkoopbare” woningen, in rekening worden gebracht ?

– zal de fusie van de winstgevende NLM en de verlieslatende NMH aanleiding geven tot een grondige analyse van de werking van de beide maatschappijen. rekening houdend met de conclusies van het rapport-Van Ussel ?

– wat zal gebeuren met het kapitaal

Olivier

dat ingebracht werd in het compensatiefonds, de verzekeringskas, het fonds voor wederopbouw van de NLM ? Het gaat om zeer belangrijke bedragen. Een beperkt overzicht op 31 december 1987 geeft volgend beeld :

1. reserve compensatiefonds
162.326.964 F
- nationaal (niet toewijsbaar)
21.595.338 F
- Vlaams Gewest 99.584.170 F
- Waals Gewest 41.147.256 F

3. reserve van de verzekeringskas
- reserve van wederopbouw (niet toewijsbaar) 101 miljoen F
- bijzondere reserve in toepassing van de statuten
2 miljard 586 miljoen

3. reserve voor wederopbouw

Dit fonds is opgebouwd door meerwaarden uit het verwerven en het verkopen van gronden en uit de verkoop van woningen. Het gaat om een bedrag van 426.411.075 F.

Deze elementen zullen door het Vlaams Gewest in het algemeen en door de nieuwe VHM goed moeten worden opgevolgd, wil metniet het kind van de rekening worden.

De heer J. de Seranno : U moet er de aandacht op vestigen dat dit reservefonds volledig Vlaams is. Wat Wallonië betreft is er een deficit van 34 miljoen op het reservefonds.

De heer M. Olivier : Mijnheer de Verslaggever, het cijfer is juist maar vergt wat meer commentaar ; de zaak is ingewikkelder dan dat. Als u de detail van die plusminus 426 miljoen wenst, dan wil ik u die graag geven.

Dit bedrag wordt als volgt bekomen :

- de reserve, opgebouwd in het Vlaams Gewest 551.869.342 F
- de negatieve reserve van Wallonië - 34.223.349 F
- de niet lokaliseerbare dotatie + 18.711.527 F
- een globaal verlies - 6.683.321 F
- de voorafname voor de jaren 81-82-

83 van een bedrag voor tussenkomst in de werkingskosten van de NLM
- 103.263.124 F

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, het is anderzijds hoopvol te kunnen vaststellen dat van alle zijden en over alle geschilpunten heen, de wil bestaat om de nieuwe Vlaamse Huisvestingsmaatschappij alle levenskansen te bieden en de perikelen en moeilijkheden, die zich aandienen bij de oprichting van een nieuwe overheidsinstelling, tot een minimum te beperken.

Wij zijn verheugd dat het decreet in artikel 6 voorziet dat de sociale huisvestingsactiviteiten, zowel op het gebied van het beheer en de huur als van de eigendomswerving, gewaarborgd zijn voor de toekomst.

Mijnheer de Minister, ik hoop dat u op deze tribune uw verklaringen, die in de Commissie zeer overtuigend waren, zal herhalen.

In de begroting zullen afzonderlijke posten ingeschreven worden enerzijds voor het luik huur en beheer, de „Kredietverlening en verkoop”, de belangrijke activiteit van de vroegere NLM. Ook in de organisatie en de structuur van de VHM zal deze zienswijze tot uiting komen. Dat wordt duidelijk in de tekst bepaald. Een ander positief element is dat de bestaande discriminatie tussen de NLM en de NMH zullen worden weggewerkt. Iedereen - hierop werd in de Commissie misschien wel te weinig gewezen - zal tegen dezelfde voorwaarden een huis kunnen kopen, geld ontlenen tegen dezelfde rentevoet, een schuldsaldoverzekering kunnen afsluiten bij de VHM enz... Tenslotte zal de concurrentie aan de top verdwijnen, het woningbeleid meer eenheid vertonen en zal een gezonde wedijver ter plaatse ontstaan.

Zoals ik reeds zei veroorloof ik mij nog enkele bedenkingen te formuleren en enkele knelpunten aan te raken. Het is niet mijn bedoeling het voorliggend decreet nog op essentiële punten te wijzigen, maar ervoor te zorgen dat de VHM zo vlug mogelijk

operationeel kan zijn en haar werking voor de toekomst kan worden verzekerd.

Mijn eerste bezorgdheid gaat naar de werking van de plaatselijke en regionale bouw- en verhuurmaatschappijen. Zij zijn en blijven de belangrijkste schakel in het gehele gebeuren, zij zijn het die in de eerste plaats het beleid dat het Vlaamse Gewest inzake sociale huisvesting wil voeren, zullen realiseren en concretiseren. Zij staan het dichtst bij de bevolking, zij zijn de indicatoren van de plaatselijke behoeften en noden. Zij moeten bouwen, verbouwen, kopen, verkopen en verhuren. Op hun activiteit en creativiteit steunt het huisvestingsbeleid van de toekomst. Wij betreuren dan ook, nu er een nieuwe maatschappij voor het jaar 2000 wordt opgericht - men nog opteert voor een vorm van honderd jaar geleden waarin de werkers aan de basis, de erkende maatschappijen, geen enkele gestructureerde medezeggenschap in het bestuur wordt gegund. Dat er nu een zekere deontologische onverenigbaarheid zou zijn, weegt niet op tegen het feit dat een rechtstreekse en geïnstitutionaliseerde doorstroming zou ontstaan aan de basis tot aan de top en omgekeerd. Een dergelijke doorstroming zou verrijkend werken, zowel op de activiteit van de nieuwe VHM als op de activiteit van de erkende vennootschappen. Deze zorg heb ik meermaals uitgedrukt in de commissie. Iedereen vond vragen terecht en gegrond. We moeten ook hier ons met het antwoord van de Minister tevreden stellen in de plaats van een duidelijke tekst in het ontwerp van decreet. Niets is te laat. Bij het vastleggen van de statuten mag dit belangrijk aspect niet verloren gaan. Wij verzoeken dan ook de Vlaamse Executieve met aandrang om in de statuten van de VHM in haar schoot een Commissie van Advies te voorzien, bestaande uit vertegenwoordigers van erkende maatschappijen, die de Raad van Bestuur zou kunnen adviseren over bepaalde aangelegenheden, die de erkende vennootschappen rechtstreeks aanbelangen.

Sprekend over de erkende vennoot-

Olivier

schappen, zou ik de aandacht willen vestigen op het feit dat er verschillende soorten van maatschappijen zijn. Ik bedoel nu niet zozeer de organisatievorm maar ik wil heel bijzonder wijzen op de duidelijke eigenheden van enerzijds de maatschappijen thans erkend door de NMH en anderzijds de gewestelijke landmaatschappijen. Deze laatsten hebben zich uitsluitend gewijd aan de bouw en verloop van woningen en de bemiddeling bij het afsluiten van de sociale leningen bij de NLM. Dit heeft verschillende consequenties.

1. Zij zijn sterk afhankelijk van de kredietverlening door de overheid. Krijgen zij, om een of andere reden, geen bouwprogramma dan kunnen zij niet lang hun financiële verplichtingen nakomen en zijn zij ten dode opgeschreven. Ook de NMH is afhankelijk van de overheid. Haar belangrijkste activiteit nl. verhuren en beheren blijft een must.

2. De regionale maatschappijen die vroeger tot de Nationale Landmaatschappij behoorden bezitten geen eigen onroerend patrimonium. Door de beperktheid van hun inkomsten zijn zij niet in staat met eigen middelen een grondreserve aan te leggen. De grondaankopen gebeurden door de Nationale Maatschappij, meestal met de reserves van de Levensverzekeringskas, die dan deelsgewijze doorverkocht werden aan de erkende maatschappij naargelang deze een bouwprogramma kon realiseren. Bij de NMH heeft men in de loop der jaren een patrimonium opgebouwd en beschikt men over belangrijke grondreserves.

3. Precies omdat de inkomsten van een Gewestelijke Landmaatschappij sterk afhankelijk zijn van derden — o.a. de overheid — heeft de NLM een compensatiefonds opgericht. Alle erkende maatschappijen zijn verplicht de helft van hun netto-winst in dit fonds te storten. Het wordt aangewend om de maatschappijen die buiten hun wil om, verlieslatend zijn, te helpen. Voor Vlaanderen bevat dit fonds momenteel ongeveer

honderd miljoen. Ik dring bij de gemeenschapsminister aan dat, bij de verdeling van het actief en het passief van de NLM, rekening zal worden gehouden met het feit dat deze gelden in feite toebehoren aan de erkende vennootschappen van de NLM. Het is via hen opgebouwd voor de toekomst. Krijgt men de waarborg dat het doel waarvoor het fonds opgericht werd zal gevrijwaard worden ?

4. Hetzelfde geldt in grote mate ook voor de verzekeringskas van de NLM. Belangrijke reserves werden gevormd. Ze zijn in hoofdzaak ontstaan dank zij de activiteit van de erkende gewestelijke maatschappijen. Het lijkt mij dan ook normaal dat voor de toekomst deze **verzekeringskas** zou blijven bestaan en dat zij de wiskundige reserves die zij opbouwt voor een deel kan en mag ter beschikking stellen voor o.a. het op peil houden van de grondreserves van de erkende maatschappijen van de Landmaatschappij. Niets belet evenwel dat een dergelijk systeem opgezet wordt voor het geheel van de VHM. De verzekeringskas heeft haar nut bewezen bij de NLM. De **VHM** kan er alleen wel bij varen.

Voor de VHM zullen ook in de huursector belangrijke opdrachten weggelegd zijn. De opdeling van de gezinnen, de nood aan woningen voor alleenstaanden, de vergrijzing van de bevolking, de huisvesting van kansarmen, de huisvesting van vreemden, zijn zovele uitdagingen. Samen met de noodzakelijke aanpassingswerken aan het bestaand patrimonium zullen belangrijke kredieten moeten worden voorzien om los van de lasten van het verleden, deze activiteit te vrijwaren. „Huren en beheren” enerzijds, „bouwen, verkopen en lenen” anderzijds zijn 2 totaal gescheiden activiteiten die in één huisvestingsbeleid moeten kaderen.

Precies door de verscheidenheid van opdrachten en taken en om elke chaos in de toekomst te vermijden, lijkt het mij logisch dat de erkenningsvoorwaarden voor een Gewestelijke Landmaatschappij anders zullen moeten zijn dan voor een erkende

bouw- en verhuurmaatschappij van de NMH. De Vlaamse Executieve zal met dit aspect rekening moeten houden bij de vaststelling van het algemeen reglement door de Vlaamse Executieve, voorzien in artikel 11 van dit decreet.

Belangrijk ook voor de goede werking van de VHM is de structuur die zal worden aangenomen. De concertatiecommissie heeft terzake reeds een advies geformuleerd dat in grote lijnen voldoening schenkt omdat de tweeledige structuur er is in terug te vinden. De concertatiecommissie heeft zich echter niet expliciet uitgesproken over de deconcentratie naar de provincies toe. In de Commissie van de Raad waren de meningen terzake nogal verdeeld. Sommige leden zijn van mening dat dit een nutteloze verzwarende van de administratie zou inhouden en een verhoging van de kosten. Dit zou inderdaad zo zijn als men de taak van de VHM louter controlerend ziet. Ik pleit echter voor een meer progressieve aanpak waarbij ook de dienstverlening en de stimulerende rol van de VHM naar de erkende vennootschappen toe — en voor de werking van de Gewestelijke Landmaatschappijen is dit zelfs een noodzaak ! — zou worden ingebouwd. Dit is een andere en meer efficiënte betekenis voor positieve voogdij. Het samenwerken bij de totstandkoming van een dossier is op zichzelf al een waarborg voor de juistheid en de degelijkheid. De controle wordt dan heel wat eenvoudiger, er kan een ernstige tijdswinst worden gerealiseerd en het persoonlijk en permanent contact biedt de beste kansen op goede resultaten. Een gedeconcentreerde structuur betekent ook dat in de provincies ambtenaren moeten worden geplaatst die een beslissingsbevoegdheid hebben. Het heeft inderdaad geen zin te decentraliseren als men geen stukje bevoegdheid wil overdragen en elk plan, eik formulier nog eens naar Brussel moet. Dit moet gebeuren natuurlijk zonder afbreuk te doen aan de verantwoordelijkheid van de centrale ambtenaren en het bestuur.

Mijnheer de Minister, ik hoop dat u ook, bij de uitbouw van de nieuwe

Olivier

Maatschappij voor de Huisvesting, aan het personeel bijzondere aandacht zal besteden.

In de bestaande maatschappijen heeft u mensen die over enorm veel ervaring en mogelijkheden beschikken en toch gekwalificeerd zijn. Laat deze mensen op de verschillende vlakken — op het technisch vlak en op het vlak van de boekhouding enz... — voldoende aan hun trekken komen. Valoriseer die krachten.

Mijnheer de Minister, wanneer u spreekt over primobenoemingen dan doet u er goed aan ook rekening te houden met het bestaande personeel in de respectievelijke maatschappijen. Wij hopen dat u, vanuit die ene bekommernis, met name de goede werking van de instellingen, uw aanstellingen zult doen.

Tot slot, en het zou tevens een algemene oproep kunnen zijn, durf ik erop aandringen, mijnheer de Minister, dat er een goede en vlotte samenwerking zou kunnen tot stand komen tussen enerzijds de 129 plaatselijke maatschappijen van de vroegere NMH, sector Vlaanderen en de 29 gewestelijke erkende maatschappijen van de NLM. Dit zal moeten gebeuren op basis van een wederzijds respect en vertrouwen en dan alleen zal men de beste kansen krijgen tot slagen. Het zal vooral de minbegoede burger, voor wie de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij er eigenlijk is, ten goede komen. Dat is het enige doel van mijn betoog en wij zullen dan ook graag het ontwerp van decreet goedkeuren. (*Applaus bij de meerderheid*)

De Voorzitter : De heer De Vlieghe heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, mag ik er uw aandacht op vestigen dat de SP-fractie ook is ingeschreven en dat reeds twee collega's van de CVP-fractie en één collega van de PW-fractie het woord hebben gevoerd. Als u wil laat ik mij schrappen.

De Voorzitter : Dat is niet nodig,

mijnheer Van Elewyck. U krijgt als vierde het woord. Ik alterneer oppositie en meerderheid, zoals dat bij de eerste openbare vergadering van de Raad werd gevraagd.

De heer De Vlieghe heeft het woord.

De heer W. De Vlieghe (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, de vorige sprekers hebben reeds laten aanvoelen dat de pasgeboren baby reeds bijna tien jaar verwacht werd. Toch stel ik nog enkele trekken van premature kwalen vast.

Er zijn natuurlijk een aantal positieve kanten aan het decreet dat vandaag voorligt. Toch wens ik mij te beperken tot de negatieve kanten die niet alleen aan dit decreet, maar aan de ganse problematiek van de sociale huisvesting zijn verbonden.

Ten eerste, op dit ogenblik bestaat er geen echte huisvestingsproblematiek die gebaseerd is op een sociale visie die rekening houdt met de veranderingen die de laatste tien jaar in onze samenleving hebben plaatsgegrepen.

Ten tweede, er is het probleem van de primo benoemingen, de politieke benoemingen en alles wat daaraan verbonden is. Deze twee thema's wens ik meer uitgebreid te behandelen.

Ten eerste, welke soort huisvestingspolitiek kennen wij op dit ogenblik? Voor wie moet sociale huisvesting dienen? Het gehele denken en de oude structuren van de sociale huisvesting die na de Eerste Wereldoorlog tot stand zijn gekomen, hadden als doel de bevolking met de laagste inkomens een menselijke woongegenheid te bieden. Dit was in een periode dat grote groepen van de bevolking zeer lage inkomens hadden en dikwijls in zeer erbarmelijke omstandigheden woonden. De doelgroep waren de arbeiders van de steden en de landarbeiders van het platteland, mensen die onderaan de sociale ladder stonden, over zeer lage inkomens beschikten en in zeer ongunstige woonomstandigheden leef-

den. Na de Tweede Wereldoorlog kwam een zeer belangrijke economische evolutie tot stand die een grote welvaarts groei tot gevolg had waardoor de oorspronkelijke doelgroep, waarvoor de sociale huisvesting bedacht was, in verhouding tot de rest van de samenleving een veel hogere levensstandaard begon te krijgen. Ik beweer hiermee niet dat de arbeiders rijk zijn. Twee-verdieners met een vaste job hebben een vrij behoorlijke levensstandaard en een sociale woning maakt geen verschil voor al dan niet menselijke levensomstandigheden.

Momenteel ontstaat er een nieuwe doelgroep. Tot deze doelgroep behoren niet de personen die er oorspronkelijk toe behoorden. Het zijn de kansarmen, de chronisch werklozen, de één-oudergezinnen, de laag-gechoolden met een onzekere job en zij die reeds sinds generaties kansloos zijn en sinds generaties volkomen buiten de boot vallen. Deze personen hebben nooit voor 100 procent kunnen genieten van de sociale huisvesting. Voor een aantal onder hen werd voor een sociale woning gezorgd. Toch is de sociale huisvestingspolitiek niet systematisch op deze groep gericht. Deze groep groeit daarenboven nog vrij snel aan. De kans op onzekerheid neemt van alle zijden toe, niettegenstaande alle mogelijke maatregelen die kunnen genomen worden. In de sociale zekerheid zouden deze personen tot die doelgroep moeten behoren.

Daarvan merk ik eigenlijk zeer weinig in deze toespraak. De heer Olivier heeft wel gezegd dat er aan deze mensen ook moet worden gedacht, maar het is maar een „ook”. De sociale huisvesting heeft eigenlijk nog heel wat andere prioriteiten.

Ten tweede, in de feitelijke huisvestingspolitiek van de jongste jaren is de sociale visie grotendeels op de achtergrond geraakt ten gevolge van de prioriteit van de economische overwegingen. Economische criteria kregen in het denken over sociale huisvesting een overwicht; de sociale huisvesting moest economisch in evenwicht zijn. Daarom werden on-

De Vlieghe

der meer de huursprijzen verhoogd. Ik ontken niet dat dit in sommige omstandigheden terecht was. maar dit kan niet het eigenlijke doel van de sociale huisvesting zijn. De sociale functie primeerde niet bij de veranderingen van de jongste zeven jaar en ik heb niet de indruk dat daaraan grondig zal worden gewerkt.

Minister L. Waltiel : Mijnheer de Vlieghe, u beweert dat in het huisvestingsbeleid gedurende de jongste jaren het economische aspect op het sociale primeerde. Kan u mij dan verklaren hoe het komt dat de Nationale Huisvestingsmaatschappij — men heeft het zoëven geciteerd — een tekort heeft van 2,4 miljard F. en hoe het komt dat deze maatschappij de jongste jaren werkelijk verlies heeft geleden, terwijl haar balans vroeger in evenwicht was. Is er geen contradictie met uw bewering dat het economische aspect op het sociale aspect voorrang heeft gekregen ?

De heer W. De Vlieghe : Mijnheer de Minister, ik geef meteen toe dat er zich een zeer groot probleem stelde. Er waren namelijk zeer weinig middelen ter beschikking. Er werd echter een bepaalde maatschappijkeuze gemaakt, niet alleen door de Vlaamse Raad, maar door het hele politieke bestel van dit land. In het kader van dit politieke bestel is de sociale huisvesting in de verdrukking geraakt en waren de beheerders van de sociale huisvesting verplicht een aantal maatregelen te nemen, zoals het verhogen van de huurprijzen, die de toegang tot het stelsel van de sociale huisvesting voor de werkelijk kansarmen zeker niet vergemakkelijkt, maar integendeel zelfs bemoeilijkt hebben. Ik weet niet of wij dit debat nu moeten voeren, maar het is duidelijk dat economische overwegingen eigenlijk het debat hebben beheerst. De essentiële vraag was niet welke sociale huisvestingspolitiek moest worden gevoerd, maar wel hoe ze met zo weinig mogelijk middelen kon worden gevoerd. Deze indruk krijgen we als we de cijfers van de jongste jaren bekijken. Ik beweert niet dat de Vlaamse Regering hier-

voor grotendeels verantwoordelijk was, maar het was in elk geval een algemeen politieke beslissing.

Ten eerste, heb ik gezegd dat de vraag inzake de huisvesting, wat de begunstigden betreft, niet ten gronde werd gesteld.

Mijn tweede stelling is dat de structuren van de vennootschap enige twijfels oproept inzake de aard van de sociale huisvesting. In het licht van de door u zoëven gemaakte overwegingen, moet de sociale huisvesting essentieel gericht zijn op personen die zonder de sociale huisvesting geen behoorlijke woning kunnen bekommen. Indien men dit als uitgangspunt neemt, kan worden vastgesteld dat de sociale huisvesting noodzakelijkerwijze een zwaar gesubsidieerd project moet zijn ; dit kan niet anders.

Vandaar herhaal ik mijn vraag, die ik trouwens ook in de Commissie heb gesteld : is een naamloze vennootschap, zelfs met burgerlijk karakter die indien zij haar taak vervult en slechts met verlies kan werken, de meest geëigende vorm ? Dit is een voorwendsel in een aantal kringen om de nadruk op de bedrijfs-economische aanpak te leggen. Hierdoor krijgt men, op lange termijn, een huisvestingspolitiek voor personen die ze het minst nodig hebben. Mijn groep meent dat aan de noden beter kan worden tegemoet gekomen door een ander statuut, bijvoorbeeld een coöperatieve vereniging — over een parastatale A kan nog worden gepraat — maar in ieder geval geen naamloze vennootschap.

Inzake het statuut, vinden wij het niet verantwoord dat de goedkeuring van het statuut van deze vereniging aan de Executieve wordt overgelaten. Ik geef toe dat wij in tijdnood verkeren, maar met een betere planning had dit ontwerp vroeger aan de orde kunnen komen en zou er tijd zijn geweest om de goedkeuring van het statuut aan deze Raad voor te leggen.

Derhalve behouden wij ons amendement bij artikel 2, § 3, dat ertoe strekt de goedkeuring van de statuten

aan deze Raad voor te leggen. ook al stelt het praktische problemen.

Inzake de Raad van Beheer werd er in de Commissie vrij lang gedebatteerd. Heel wat Commissieleden van de meerderheid hadden bezwaren tegen het feit dat de Provincies voor het aanduiden van de beheerders verantwoordelijk zouden zijn.

Dat lijkt ons inderdaad volkomen onzinnig te zijn omdat de Provincies weinig met deze problematiek te maken hebben. Daarom heb ik een amendement ingediend op artikel 5 overeenkomstig artikel 11 van de Huisvestingscode waarin een veel representatievere structuur van de raad van beheer wordt vooropgesteld.

Een volgend punt in wat ik noem de eerder zwakke visie op het huisvestingsbeleid is dat er weinig plaats is voor het gemeentelijk niveau in deze problematiek.

De heer Olivier heeft de vraag gesteld naar deconcentratie. Het is een goede vraag maar ze gaat niet ver genoeg.

Deconcentratie betekent dat een centraal orgaan een beperkt gedeelte van zijn bevoegdheden afstaat aan organen die hiërarchisch ondergeschikt zijn aan het centraal bestuur. Deconcentratie kan in sommige gevallen nuttig zijn zoals bijvoorbeeld voor de belastingsontvangsten. De ervaring van stedenbouw wijst erop dat deconcentratie eventueel het voordeel heeft om dossiers sneller te behandelen.

Het is echter nog geen werkelijk beslissingsrecht geven omdat het geen beslissingsrecht geeft aan plaatselijk verkozen organen.

In de grote steden moeten de gemeenteraden een veel grotere invloed hebben op het bepalen van het huisvestingsbeleid. Wij moeten dus niet komen tot deconcentratie maar wel tot een werkelijk afstaan van taken van de centrale Vlaamse Regering aan organen die hun taak aankunnen. Het is niet zinnig dat voor grote steden als Antwerpen en Gent via een centraal orgaan wordt be-

De Vlieghe

paald welke huisvestingspolitiek moet worden gevolgd.

De versnippering van de plaatselijke huisvestingsmaatschappijen in de steden vergemakkelijkt het bepalen van een huisvestingspolitiek niet. Daarom heb ik een amendement ingediend om de erkenning van de huisvestingsmaatschappijen in gemeenten waar meer dan één maatschappij optreedt tijdelijk te maken teneinde een verbetering van de structuur — bijvoorbeeld door samensmelting en dergelijke — niet te hypothekeren voor de toekomst.

De heer J. Van Elewyck : Betekent dit dat u voorstander is van het feit dat er in sommige steden maatschappijen zouden ontstaan met een patrimonium van 14.000 woningen waardoor de huurder van zo'n woning gewoon een nummer wordt en waardoor het beleid volkomen ontmenselijkt? Dat is de praktijk van de theorie die u voorstelt.

De heer W. De Vlieghe : Dat hangt ervan af in welke vorm men het voorstel giet.

De heer J. Van Elewyck : U zegt dat er op termijn maar één maatschappij per gemeente mag zijn. Dit heeft maar één betekenis. Als men dus moet komen tot een fusie van de verschillende maatschappijen — ik ken een stad waarin het gezamenlijk patrimonium van de verschillende maatschappijen op het ogenblik 14.000 woningen bedraagt — betekent dit dat u er voorstander van bent dat één maatschappij het beheer heeft over 14.000 woningen, wat een naar de mens gericht beleid uiteraard onmogelijk maakt.

De heer W. De Vlieghe : Vele maatschappijen zijn nu al zo groot dat een naar de mens gericht beleid niet gemakkelijk is. Er zijn ook andere redenen die een naar de mens gericht beleid minder gemakkelijk maken maar ik ga er nu niet dieper op in.

De heer J. Van Elewyck : Het is de consequentie van wat u zegt. De vraag is niet of het nu gemakkelijk

wordt. Die nuance is belangrijk. Dat begrijpt u toch ook.

De heer W. De Vlieghe : Dat begrijp ik.

Als u mij toestaat, zal ik uiteenzetten wat er moet gebeuren. Het is eenzelfde probleem als de bestuurlijke ordening van de grote agglomeraties. Het probleem moet op dezelfde manier worden aangepakt.

Er kan wel degelijk een centraal beziensingsorgaan zijn. Daarin moet men wijkraden organiseren die een zeer grote invloed moeten hebben op de sociale maatschappijen. Dat heeft ten minste het voordeel dat alles gebeurt onder controle van verkozen organen.

Als men met verkozen wijkraden werkt die „ernstige” bevoegdheden hebben, kan men de problematiek behandelen. Wanneer u één enkel punt uit mijn betoog isoleert, kunt u er om het even welke bedoeling aan geven.

De heer J. Van Elewyck : Het blijft een gefusioneerde maatschappij waar tenslotte de beslissing zal moeten getroffen worden; het is niet mogelijk, tegelijkertijd én te fusioneren én bevoegdhedenaanandereorganenover te dragen. Want dat is opnieuw „defusioneren”. Zo komt u terecht in een chaos, niet eens in een georganiseerde maar in een gewone chaos.

De heer W. De Vlieghe : We zullen er dan in elk geval niet slechter aan toe zijn dan nu het geval is want als ik zie wat er nu gebeurt, dan zitten we ook in een chaos. Het enige verschil met de chaos die ik voorstel, mijnheer Van Elewyck, is dat de verkozen raden kunnen controleren wat er gebeurt en dat de kans kleiner is dat willekeurige beslissingen worden genomen dan met de huidige wildgroei van maatschappijen. Er wordt eigenlijk alleen nog maar in intenties gesproken over het inschakelen van de Sociale Huisvestingsmaatschappij in de problematiek van de stads- en dorpsvernieuwing. Er zijn er een aantal mooie bij maar in de praktijk merk ik daar nog weinig van. Blijkbaar wordt nog niet gedacht aan het

creëren van instrumenten om dit tot stand te brengen. Nochtans is het een belangrijk onderdeel van de problematiek want de gebouwen in de verkrotte stads- en dorpsgebieden worden bewoond door wat ik de nieuwe doelgroep van de sociale huisvesting heb genoemd, de kansarmen, mensen met een zeer laag inkomen, degenen die onder de armoedegrens zitten en geen stabiele, sociale situatie hebben. Deze mensen worden dan nog verdreven door de stads- en dorpskemvernieuwing zoals die op het ogenblik wordt aangevat. Hoe stelt de Regering zich concreet voor om dit in te bouwen en om dergelijke anti-sociale neveneffecten van de stads- en dorpsvernieuwing te vermijden en ze integendeel tot een instrument te maken van werkelijk sociale huisvesting. Tot daar mijn vragen over de opvattingen en de plannen in verband met het sociale karakter van de huisvesting.

Het tweede punt betreft het probleem van de primo-nominatie en van de politieke benoemingen die daarmee gepaard gaan. Ik stel vast dat de Vlaamse Administratie op zijn minst even erg gepolitiseerd is als de Belgische waaruit ze voortspruit. Er werden nieuwe instellingen opgericht maar we hebben daarbij de oude gewoontes van de Belgische politiek overgenomen. De oprichting van nieuwe instellingen van allerlei aard gaf heel wat ruimte voor nieuwe benoemingen, wat aantrekkelijk was, maar de resultaten waren dan ook navenant. Wanneer we het boek 145bis van het Rekenhof erop naslaan in verband met wat er is gebeurd met het Vlaams Commissariaat Generaal voor Toerisme, dan constateren wij dat we hier de beste voorbeelden van voordien hebben overtroffen. Blijkbaar zijn er toch bepaalde zaken die we inderdaad beter kunnen als we ze zelf doen. Minister Van den Bossche beweert dat het de bedoeling is van deze Regering om dergelijke zaken te vermijden. Volgens mij lijkt dit het absolute minimum. Ik vind niet dat de Minister dit hoeft voor te stellen als iets nieuws, het is zodanig vanzelfsprekend dat het niet eens zou moeten worden gezegd. Wat de Minister echter niet heeft gezegd is wat er verder zal ge-

De Vlieghere

beuren met de primo-benoemingen, die intrinsiek ook problematisch zijn, zoals trouwens is aangestipt in het dossier van het Rekenhof. Er wordt daarin gewezen op het feit dat bij primo-benoemingen geen objectieve criteria worden gehanteerd vermits er geen examens plaatshebben. De benoemingsvoorwaarden zijn willekeurig, er is een totaal gemis aan eenvormigheid in de benoemingsvoorwaarden, er wordt benoemd zonder proeftijd en er wordt ook massaal benoemd vóór de functionele noodzaak bestaat. De posten worden dus opgevuld lang voor de diensten bestaan. Dat zijn nadelen die zeer zwaar doorwegen. Daarbij komt dat wij in dit geval te maken hebben met een instelling die reeds bestaat, waarvoor er personeel en een structuur is en die door de Belgische Staat wordt overgenomen. In het verslag lezen wij dat er 252 personeelsleden beschikbaar zijn. Men heeft echter iets vergeten. Er is niet vermeld dat de Concertatiecommissie erop gewezen heeft dat er slechts 210 personeelsleden nodig zijn om de nieuwe structuur, zoals ze die zagen, op te vullen. Een aantal van deze personeelsleden zullen wel voor andere taken worden opgeëist. Enkelen gaan naar Brussel en een paar moeten een aantal speciale Commissies bemannen waarvan één op zeer korte termijn. Zoals ik hier uit de cijfers kan afleiden, moeten er ongeveer voldoende mensen zijn om die nieuwe structuur te bemannen. Uit de discussie in de Commissie is gebleken dat de Minister vooral problemen had met één enkele dienst meer speciaal in de financiële diensten waar hij een aantal technici zou hebben gemist. Ik vraag mij af waarom er zo een artikel moet worden geschreven als u twee boekhouders nodig had waarmee u een totaal nieuwe dienst kunt aanwerven. Het komt erop neer dat u een twintigtonner zou kopen om een brood en een fles melk in de winkel te halen. Als er inderdaad slechts een paar benoemingen nodig zijn, laten wij dan de tekst van het decreet zo opstellen dat dit duidelijk blijkt en laten wij er dan de voorwaarden inschrijven waarvoor zij precies moeten dienen. Vandaar dat ik niet anders kan

dan opnieuw mijn amendement in te dienen. Het is eigenlijk onbehoorlijk dergelijke clausules in te schrijven in om het even welk decreet. Bij de Vlaamse Landmaatschappij is het net hetzelfde zoals ook bij de ARGO, alhoewel de heer Van den Bossche van oordeel is dat het daar grondig verschilt. Die verschillen schijnen echter ook niet zo groot te zijn. Er zullen waarschijnlijk in de volgende jaren tientallen nieuwe diensten en instellingen worden opgericht of overgenomen. Waar gaan wij naartoe als wij telkens weer met dezelfde clausule naar voren komen en dat voor elke dienst die wordt overgenomen voor zes maanden de twintigtonner van stal wordt gehaald om zagezegd een brood en een fles melk te halen.

De heer R. Van Rompaey : De melk zal niet kabbelen als u ze met een twintigtonner gaat halen.

De heer W. De Vlieghere : Een reden te meer om een klein bestelwagentje te huren of te kopen, als u maar dat nodig hebt en niets anders. Mijn vijftienjarige ervaring als ambtenaar, van een verkeerde politieke kleur natuurlijk, maakt mij nog veel wantrouwiger voor dergelijke bepalingen. Immers, collega's, ik heb veel te veel zien gebeuren. Er is veel mogelijk, zelfs met de meest wettelijke middelen. Als u de tekst van de wet dan nog zodanig opstelt dat alle remmen wegvallen — immers, in het decreet lees ik dat alle normen voor zes maanden worden opgeschort — vrees ik dat de bekoring veel te groot is en dat u niets anders kunt krijgen dan gevaarlijke afwijkingen. Vandaar mijn voorstel om deze alinea uit het decreet te schrappen of in bijkomende orde er tenminste in te schrijven dat voor wervingsambten normaal zal aangeworven worden. Mij kan niemand overtuigen dat er op het Vast Wervingssecretariaat niet minstens honderd mensen kunnen worden gevonden die een examen hebben afgelegd voor om het even welke kwalificatie en die de Huisvestingsmaatschappij kan nodig hebben. Vandaar dat ik dat bijkomend amendement ook zal indienen en straks nog even zal verdedigen.

Ik kom tot mijn besluit. Wat wij zelf

doen, doen wij blijkbaar beter, maar dan in negatieve zin. De Vlaamse Huisvestingsmaatschappij wordt alweer een van die vele gevallen waar alleen het wapenschild en de vlag aan de voordeur is veranderd. Voor het overige gaat alles dezelfde gang. In werkelijkheid is het een retro-instrument om de politiek van de jaren zeventig voort te zetten. Ik zie er weinig in als een instrument waarmee wij aan een Vlaanderen van de 21e eeuw moeten bouwen. U begrijpt dat wij dit ontwerp niet zullen steunen.

De Voorzitter : De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, ik had, niet alleen zoals gebruikelijk, maar zeer oprecht en welgemeend de verslaggevers willen danken en feliciteren. Tot mijn grote spijt moet ik echter vaststellen dat beide verslaggevers verkozen hebben de bespreking niet bij te wonen.

De heer R. Van Rompaey : Zij zijn in huis. Wij zullen uw complimenten overbrengen.

De heer J. Van Elewyck : Daar gaat het niet om. Maar ik dacht dat het voor alle politieke families een goede traditie was dat de verslaggevers het volledige debat in de zaal bijwonen. Dat geldt dus hier voor beide verslaggevers.

De heer J. De Seranno : Daarvoor zijn wij met twee.

De heer J. Van Elewyck : Dit betekent niet, mijnheer De Seranno, dat het de collega's die absoluut verslaggever willen zijn, ontslaat van de afgelegde plicht om de bespreking van die teksten in openbare vergadering volledig bij te wonen.

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, recht op wonen is voor ons een basisrecht. Volgens ons moeten recht op wonen, recht op voeding, recht op onderwijs, recht op kleding en recht op werk op dezelfde wijze in de Grondwet kunnen worden ingeschreven. Recht op wonen moet wereldwijd en voor iedereen gelden.

Voor ons betekent recht op wonen

Van Elewycck

inhoudelijk recht op betaalbare, behoorlijke woningen voor iedereen, maar ook woonzekerheid voor iedereen.

Men moet zich de vraag stellen of zulks op dit ogenblik wel het geval is. Ik antwoord hierop dat dit zeker niet het geval is. Moet ik verwijzen naar het aantal krotwoningen die men in Vlaanderen ook vandaag nog aantreft? Het jaarverslag 1987 van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting maakt op bladzijde 157 melding van meer dan 41.000 krotwoningen of gelijkgestelde woningen in Vlaanderen. Dat is een aan te klagen schandaal. Met de problemen van woonzekerheid en wonen tegen behoorlijke, betaalbare voorwaarden voor iedereen, wordt elke politicus geconfronteerd, want wij krijgen allen tientallen mensen op bezoek met klachten over de veel te hoge huurprijs die zij moeten betalen. Elke week, elke maand komen tientallen personen jammeren omdat zij hun huuropzeg hebben gekregen, waardoor zij in een zeer onzekere situatie terechtkomen. Woonzekerheid waarborgen is nochtans één van de basiselementen voor een echt sociale samenleving. Voor de SP-fractie komt de rol die de sociale woningbouw te spelen heeft hier zeker op de voorgrond. Sociale woningbouw moet kunnen zorgen voor een betaalbare, behoorlijke woning voor iedereen. In de praktijk betekent dit sociale woningbouw zonder segregatie van inkomensgroepen. Tientallen jaren geleden werden inderdaad hele wijken sociale woningen gebouwd. Het kan en mag niet zijn dat de kinderen uit die wijken in de rest van de buurt met de vinger worden gewezen als „kinderen uit de blokken” of „kinderen van een mindere sociale klasse of kaste”.

„Woningen voor iedereen” betekent eveneens : sociale woningbouw zonder sociale segregatie. Voor ons is dit een fundamenteel belangrijk punt, dat afwijkt van de stelling dat de sociale woningbouw er alleen maar zou zijn voor de armsten uit onze samenleving.

Dit betekent natuurlijk ook geen se-

gregatie van ras. Het samenleven van verschillende gemeenschappen en het pluri-cultureel maken van onze maatschappij is ons aller plicht.

Dit wil ook zeggen : geen segregatie van leeftijdsgroepen. In het verleden werd vaak de fout gemaakt — met de beste bedoelingen, daar gaat het niet over — dat men hele complexen bouwde alleen bestemd voor bejaarden, met het gevolg dat de enige activiteit in en rond die complexen bestond in het weghalen van mensen om naar een verzorgingsinstelling of naar een begraafplaats te worden overgebracht. Het mag natuurlijk niet kunnen dat die segregatie van leeftijdsgroepen geïnstitutionaliseerd wordt of gehandhaafd blijft. Sociale woningbouw aan betaalbare prijzen, aan betaalbare huurprijzen, betekent natuurlijk ook solidariteit bij het bepalen van de huur. Wij zijn er trots op dat de huurprijzen in de sociale woningbouw worden berekend in functie van het inkomen van het gezin, wat voor gevolg heeft dat de beter begoeden mee betalen voor de armsten en dat verschillende inkomensgroepen eenzelfde type woning kunnen betrekken aan voor iedereen behoorlijke voorwaarden, rekening houdend met ieders vermogen. Dat alles is alleen mogelijk als er maatschappijen voor sociale woningbouw zijn van behoorlijke omvang. Inderdaad, om krachtens de reglementering van de Vlaamse Executieve — en het principe is goed — hun financieel evenwicht te bewaren, zijn kleine maatschappijen in sommige gevallen verplicht de minstbegoeden af te stoten uit vrees de basishuur voor de andere groepen te moeten opvoeren.

Betaalbare en behoorlijke woningen voor iedereen houdt ook in : behoorlijke hedendaags comfort voor iedereen die een sociale woning betreft.

Mijnheer de Minister, men heeft hier onvoldoende gezegd — en het is misschien in onze Gemeenschap en in onze Gewesten onvoldoende doorgedrongen — dat de sociale woningbouw een belangrijk meesleepeffect heeft op het privé-initiatief. Men kan telkens weer vaststellen — en ik zou wijken kunnen aanwijzen — dat zelfs de aankondiging dat er sociale wo-

ningbouw zal komen volstaat om privé-eigenaars aan te zetten hun eigendom te renoveren of zelf te beginnen bouwen. Vroeger werd wel eens gedacht dat sociale woningbouw het privé-initiatief beknotte, of de plaats innam van het privé-initiatief. Niets is minder waar gebleken, ook niet in de oudere stadskernen. Integendeel, sociale woningbouw heeft altijd — gelukkig — een meesleepeffect gehad op de privé-sector.

Wij moeten natuurlijk een fundamenteel onderscheid maken tussen dezen die woningen willen verwerven en dezen die zich meer naar de huursector richten. Voor het verwerven van woningen waren tot nog toe twee nationale maatschappijen bevoegd via hun erkende vennootschappen. Het verwerven van eigendom buiten de grote stedelijke centra was vooral het werkgebied van de Nationale Landmaatschappij, maar ook de erkende vennootschappen van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting konden — dit fenomeen was en is eigenlijk onvoldoende bekend, in politieke kringen en zeker bij het grote publiek — aan eigendomsverwerving doen via de systemen „belofte van aankoop I en II”.

Volgens de SP moeten beide kunnen. Het moet mogelijk blijven een eigendom te verwerven — en de gemeenschap moet daarbij helpen, wij zeggen het zonder de minste aarzeling. Maar het moet ook voor iedereen mogelijk blijven om aan behoorlijke en betaalbare huurwoningen te komen.

Mijnheer de Minister, bij het bouwen voor eigendomsverwerving rijst in de allereerste plaats het probleem van de ruimtelijke ordening. Wij kunnen dat niet uit de weg gaan. Het ligt voor de hand dat nog enkel mag worden gebouwd voor eigendomsverwerving in bouwzones. Wij moeten afblijven van de „bouwuitbreidingsgebieden”, zoals die in de gewestplannen zijn getekend. Men moet niet alleen bekommerd zijn om de ontvolking van de steden. Het versnipperen van bouwterreinen voor individuele woningen betekent ook een voortdurende toename van het privé-verkeer, met alle gevolgen vandie voor

Van Elewyck

de leefbaarheid van de steden. Voor wie een eigendom willen verwerven, moet men komen tot een heroriëntering van de zones, waar dit in het Vlaamse landsgedeelte nog mogelijk is.

Ik zou het nog even willen hebben over het tweede luik, namelijk het bouwen van huurwoningen.

Mijnheer de Minister, wat ik ter zake in het jaarverslag 1987 van de NMH heb gelezen, is inhoudelijk beschamend. Hieruit blijkt dat in 1987 in heel Vlaanderen slechts 862 huurwoningen konden worden aanbesteed, terwijl wij 41.000 krotwoningen tellen. In 1979 werden in Vlaanderen nog meer dan 10.000 huurwoningen gebouwd. De terugval tot 862 is — ik herhaal het — beschamend. Die verticale val doet zich gevoelen buiten, maar vooral binnen de grote steden, waar de ontvolking wordt tegengegaan door de sociale woningbouw en het oprichten van huurwoningen.

Wie spreekt van huurwoningen, zegt niet alleen nieuwbouw. Men staat immers naderhand voor de hele problematiek van het groot onderhoud en de renovatie. Mijns inziens is het absoluut noodzakelijk om in voldoende kredieten voor het groot onderhoud en de renovatie te voorzien.

De oudste delen van het patrimonium van de dochters van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting dateren uit de jaren 1921 en 1922 dus van onmiddellijk na de stichting van die maatschappij. Toen werd overgegaan tot het optrekken van huurwoningen. Het zijn ook vandaag nog vaak als zeer merkwaardige bouwwerken te bestempelen realisaties, maar zij zijn 65 jaar en ouder. Het ligt voor de hand dat dit oud patrimonium moet worden gerenoveerd. Er zijn daar niet alleen problemen van comfort, maar ook inzake veiligheid en, dat geldt zelfs ook voor het veel jonger patrimonium, de groeiende invloed van het milieu. De uitlaatgassen van auto's en vrachtwagens en van de omliggende industrie hebben op heel wat complexen een nefaste invloed. Men zal de komende jaren niet voor tientallen, maar voor

honderden miljoenen renovatiewerken en aanzienlijke onderhoudswerken moeten uitvoeren.

Ik wil nog een laatste punt aansnijden in mijn pleidooi voor sociale woningbouw. Mijnheer de Minister, de sociale woningbouw bepaalt mee het stadsbeeld en het uitzicht van vele gemeenten en dorpen in hun verschillende facetten. Daar zijn het vooral de woningen tot stand gebracht door erkende maatschappijen van de Landmaatschappij. In de grootstedelijke centra wordt in zeer vele wijken het stadsbeeld bepaald door initiatieven genomen door de maatschappijen voor sociale woningbouw. Dat moet zo blijven, maar die maatschappijen moeten vanzelfsprekend de kans krijgen om nieuwe projecten uit te voeren ook om zo de verkrotting tegen te gaan van bepaalde wijken.

Mijnheer de Voorzitter, ik behandel thans de tekst van het decreet zelf.

Ingevolge de regionalisering was het absoluut noodzakelijk dit decreet aan de Raad voor te leggen. Het werd trouwens door de Commissie op zeer korte termijn behandeld en in een zeer constructieve dialoog, waarvoor ik de Voorzitter van de Commissie zou willen danken. Wij hadden een overgangsdecreet, mijnheer de Minister, dat wij, vanuit onze SP-fractie, hebben bekampt en bestreden. De verslaggever heeft daarop ook bij zijn inleiding gewezen, vermits de Vlaamse opvangmaatschappij, die destijds met zoveel vuur werd verdedigd, nooit effectief werd. De Raad van Bestuur werd samengesteld, maar werd nooit operationeel. Er gebeurde dus precies wat wij hadden voorspeld. De Concertatiecommissie kwam wel tot stand. Ik vraag mij af of dat achteraf bekeken, wel een goede zaak was. Immers, zeer veel adviezen van de Concertatiecommissie die wij in de Vlaamse Raad eveneens krijgen, wijzen erop dat, zoals uit de verslagen blijkt, in deze Commissie niet veel wordt geconcerteerd. Ik vraag mij af of het beleid iets heeft aan dit soort adviezen.

Mijnheer de Minister, ik wil in dat verband toch even de nadruk leggen op een fenomeen dat zich opnieuw stelt. Er is niets zo gemakkelijk dan



Een van de deelnemers aan het debat betreffende de oprichting van een Vlaamse Huisvestingsmaatschappij : senator J. Buchmann (PVV)

een nieuw orgaan oprichten, maar er is ook niets zo moeilijk dan een opgericht orgaan af te schaffen. Wanneer ik goed ben ingelicht tracht de Concertatiecommissie op dit ogenblik haar bestaan te verlengen met minstens zes maanden, wat blijkt uit haar vergadering van 30 november jongstleden en de vergadering die voor morgen voorzien is. Deze Concertatiecommissie doet alsof haar bestaan door dit decreet niet wordt beperkt tot 31 december van dit jaar, maar wil haar bestaan automatisch en van rechtswege verlengen en allerlei adviezen uitbrengen over aangelegenheden die in het overgangsdecreet nooit werden vermeld. Ik vraag mij af of dit wel een behoorlijke manier van werken is.

De heer J. De Seranno : De Commissie van de Vlaamse Raad kan ook advies geven aan de Vlaamse Executieve.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Verslaggever, wij hebben een overgangsdecreet gestemd met vervaldata, die ook gelden voor de Concertatiecommissie. Daarin werd bepaald dat heel het overgangsdecreet

Van Elewycyk

vervalt op 31 december 1988. Het staat de Vlaamse Executieve altijd vrij te raadplegen wie zij nuttig acht, maar het kan niet zijn dat een orgaan waarvan de bestaansduur bij decreet werd vastgelegd, zelf beslist zijn bestaansduur te verlengen en andere taken, opneemt dan deze die in het decreet werden voorzien.

De heer J. De Seranno : Deze kan zich niet tussen de Executieve en de Vlaamse Raad plaatsen.

De heer J. Van Elewycyk : Zij heeft toch geen bevoegdheid om zichzelf te verlengen !

Minister L. Walt Niel : Deze Commissie dient daartoe van de Executieve opdracht te krijgen. Het staat de Executieve vrij haar om advies te vragen. Daarom zal die Commissie nog niet het bestaan kennen dat zij thans heeft ingevolge het decreet van 1 juli 1987.

De heer J. Van Elewycyk : Mijnheer de Minister, u bevestigt wat ik heb gezegd, wij zijn het ter zake dus volledig eens. Ik heb er trouwens geen enkel bezwaar tegen dat de Executieve deze Commissie of wie dan ook om advies vraagt.

Mijnheer de Minister, wat het decreet zelf betreft heb ik mij de vraag gesteld of wij met voorliggende teksten gelukkig zijn. Het antwoord daarop is dat wij daarmee niet ronduit gelukkig zijn. Wij menen dat er teveel macht van de Raad naar de Executieve zelf overgaat. Wij vragen ons ook af waarom aan de Provincies nu inzake huisvesting een zo belangrijke rol wordt toegewezen, terwijl ze die vroeger, tot onze spijt, nooit hebben gespeeld.

Neen, wij zijn niet gelukkig omdat het begrip Huisvestingscode uit het nieuwe decreet verdwijnt. Het woord huisvestingscode wordt in de tekst van het decreet zorgvuldig vermeden.

Neen, wij zijn niet gelukkig met de erg gestructureerde uitsplitsing tussen enerzijds de sector eigendomsverwerving en, anderzijds, de sector huurwoningen. Wij maken ons zor-

gen over de verdeling van de kredieten waarbij evenveel aan de huurwoningen als aan de eigendomsverwerving zou kunnen worden toegekend. Bij mijn weten is de werkelijkheid veel ingewikkelder.

Natuurlijk zijn er ook goede punten aan het decreet die wij wel even willen vermelden. De historische afsplitsing tussen de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting en de Nationale Landmaatschappij wordt ongedaan gemaakt. En ik was blij de verslaggever te horen zeggen dat het ook zo was in de beginperiode, dat die splitsing er later is gekomen. De huisvestingsectoren komen dus weer in één hand.

Een ander goed punt is de positieve voogdij waardoor de overheid zal kunnen optreden ook als „men iets niet doet”, dus niet alleen als men iets verkeerd doet. De overheid zal degenen die in slaap gevallen zijn kunnen wakker schudden of ze zelfs beletten in slaap te vallen.

Na de positieve punten komen de vragen. De vraag naar de verdeling van de lasten van het verleden is tot nog toe onbeantwoord gebleven. Ik ben blij dat mijn schriftelijke vraag daaromtrent als bijlage bij het verslag werd opgenomen.

Een andere vraag betreft de verdeling van de grondreserves in handen van de centrale Nationale Landmaatschappij. Op welke manier en volgens welke criteria zal men die overdragen aan de erkende maatschappijen van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, als men weet dat sommige afhangen van de Nationale Landmaatschappij en andere van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting.

Wij hebben ook vragen bij de herstructurering van de erkende maatschappijen. Dat wordt in de toekomst een zeer moeilijke opdracht. Mijnheer de Minister, u zal er moeten voor zorgen dat die erkende maatschappijen leefbaar zijn, dat overlappingen worden voorkomen en dat het geen mastodonten worden die hun huurders niet meer kunnen kennen. Voor een degelijk huisvestingsbeleid moeten zij een zekere bewegingsvrij-

heid hebben. Wij hebben vragen over de interne structuur van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij. Voor ik kritiek uitbreng zou ik woorden van lof willen uitspreken voor al degenen die gedurende jaren met veel inzet bij de nu bijna „overleden” Nationale Maatschappij voor Huisvesting en Nationale Landmaatschappij een belangrijke rol hebben vervuld, zowel de statutairen als degenen die onder een precair statuut hebben gewerkt — en die hun taak op een meer dan behoorlijke manier hebben vervuld.

De rillingen lopen echter over mijn rug wanneer ik de adviezen lees van de Concertatiecommissie voor de nieuwe personeelsstructuren van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij. Ik zie daar een Mexicaans leger ontstaan met alleen maar generaals : directeurs-generaal, inspecteurs-generaal. Het zijn generaals zonder troepen, omdat de generaals in de Concertatiecommissie zitten.

De heer J. De Seranno : Het is daarom dat ze niet verkopen.

De heer J. Van Elewycyk : Ik ben bevreesd dat er op den duur meer hoge ambtenaren zullen zijn dan er woningen worden gebouwd.

Ik zou de Minister willen vragen ervoor te waken dat de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij geen voorbeeld wordt van wat we een Mexicaans leger noemen. Bovendien zou ik de Minister willen vragen niet toe te geven aan de druk om aan provincialisering van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij te doen. Als politicus sta ik erg argwanend tegenover politici die het beslissingsrecht willen overlaten aan ambtenaren. Zij die denken dat dit een goed systeem is moeten maar eens nagaan wat er is gebeurd op het gebied van ruimtelijke ordening waar gemachtigde ambtenaren vaak stads- en dorpsbeelden op een fundamentele manier hebben verknoeid. Die „provincialisering” moet leiden tot een nog zwaardere administratie dan nu reeds het geval is. Zoiets kan toch niet !

Mijnheer de Minister, de tekst die voorligt is een compromistekst. De Commissie heeft aan het oorspronkelijke ontwerp wijzigingen aange-

Van Elewycck

bracht. Wij zullen de tekst goedkeuren.

In deze toespraak — en sommigen weten dat het vermoedelijk mijn laatste toespraak in deze Vlaamse Raad is — ...

De heer J. De Seranno : Dan is het uw zwanenzang ?

De heer J. Van Elewycck : Ik weet niet hoe zwanen zingen, mijnheer de Verslaggever, maar ik weet wel hoe ik zing. Ik hoop dat zwanen beter zingen dan ik dat doe.

Mijnheer de Minister, nu dit decreet zal worden gestemd zou ik een oproep willen doen opdat men nu eindelijk de erkende maatschappijen in staat zou stellen tegemoet te komen aan de duizenden vragen voor sociale woningen die bij hen aanhangig zijn. Ik doe een oproep opdat men de erkende maatschappijen zou toelaten te bouwen, te verbouwen en te saneren met leningen, met begrotingskredieten en alternatieve financieringsmiddelen. Zij moeten nu aan het werk kunnen gaan. Het volstaat immers niet structuren op te bouwen en maatschappijen op te richten, te bekechten over samenstellingen van raden van bestuur, over hoe dat alles moet worden georganiseerd en over wie waar en in welke functie moet worden benoemd, wanneer men na laat precies datgene te doen waarvoor die Vlaamse Huisvestingsmaatschappij moet worden opgericht. Haar taak is niet een opvangkader te zijn voor de erkende maatschappijen, maar wel een motor zijn om de sociale woningbouw in Vlaanderen opnieuw gestalte te geven. Het is ons aller taak er voor te zorgen dat de wachttijden verdwijnen en dat de basisbehoefte, waar ik het in het begin van mijn betoog over had, met name het recht op wonen, ook in het Vlaanderen van 1989 eindelijk wordt bevredigd. Daarvoor dient dit decreet. Daarna zal het uw taak zijn, de taak van de Executieve, de taak van de Vlaamse Raad om ervoor te zorgen dat die maatschappij zal kunnen beschikken over de middelen om eindelijk de sociale woningbouw in Vlaanderen opnieuw de plaats te ge-

ven waar hij recht op heeft. (*Applaus bij de leden van de meerderheid*)

De Voorzitter : Ik dank de heer Van Elewycck voor zijn laatste grote toespraak. Wij zullen nog de gelegenheid krijgen hem in de komende dagen met andere uiteenzettingen te horen.

De heer Vangansbeke heeft het woord.

De heer P. Vangansbeke (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, ik wil mij in eerste instantie verontschuldigen ten overstaan van de bevoegde Minister en de Voorzitter van de Commissie Huisvesting, omdat het wegens niet voorziene omstandigheden mij onmogelijk was, als lid van de Commissie, de discussie in de Commissie bij te wonen. Hierdoor heb ik me moeten behelpen met het verslag, dat ik zeer goed vond. Toch houd ik eraan op deze tribune, naar aanleiding van de algemene bespreking van het Decreet houdende oprichting van een Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, mijn mening te zeggen vanuit mijn meer dan 20 jaar voorzitterschap van een erkende vennootschap van de NMH, waarmee ik voornamelijk in de laatste jaren nogal wat contact heb gehad, rond niet zo eenvoudige problemen.

Ik wil dit betoog kort houden, en het beperken tot 7 randbemerkingen, genoteerd bij het doorlopen van het verslag. Ten eerste, de wet van 28 december 1984 voorzag reeds in de afschaffing van de NMH, met het overbrengen ervan naar de Gewesten. Vandaag, 4 jaar later ligt een decreet voor, dat die afschaffing regelt. Bij de bespreking van dit decreet blijkt dan, dat nog zoveel vragen maar half of helemaal niet opgelost zijn ? Ligt het aan de veelvuldigheid van Ministers van Huisvesting die we in deze periode gekend hebben ? Vier ministers in vier jaar tijd. Ligt het aan het feit dat het tot na 4 mei 1987 duurde vooraleer een regeling getroffen werd tussen Staat en Gewesten over de schulden van het verleden inzake Sociale Huisvesting ? Ligt het aan een onvoldoende medewerking van de betrokkenen, die

wellicht met vragen of onbeantwoorde ambities zaten ? Was het een samenvoeging van al deze redenen ? Ik wil er geen oordeel over uitspreken. In ieder geval redenen te over om het nog maar eens uit te stellen. Ik ben verheugd dat dit niet is gebeurd en dat men met de nieuwe structuur start vanaf 1 januari 1989, op voorwaarde dat voor alle betrokkenen, vanaf de Minister tot het laatste echelon, hard wordt gewerkt in volle verstandhouding, zodat alles in de loop van 1989 is geregeld.

Tweede randbemerking. In de Commissie werd de vraag gesteld of bij het installeren van een nieuwe structuur, ook een nieuwe visie kwam. De Minister heeft geantwoord dat het opzetten van die nieuwe structuur, op voorstel van de Concertatiecommissie, een eerste stap was en dat andere stappen later zouden volgen. Ik kan hiermee akkoord gaan, maar de vraag naar een nieuwe visie blijft. De Minister is hiervoor de voornaamste verantwoordelijke. Het is een zeer grote taak, een zeer grote uitdaging. We hebben een voorwaardelijk vertrouwen in hem. Wij hopen dat hij blijft, want ook daarrond zijn er alweer geruchten. Nochtans is op gebied van de Sociale Huisvesting zowel continuïteit als innovatie nodig. Wij zagen niet graag uw voorganger, Minister Breyne weggaan, niet omdat hij zoals ik, Westvlaming was, maar omdat hij zich op korte tijd totaal in de materie had ingewerkt. Hij heeft jammer genoeg de voldoening van het plukken van de vruchten niet mogen beleven. Ik heb gezegd dat we ook in u, nieuwe Minister van Huisvesting, voorwaardelijk vertrouwen hebben. Dat „voorwaardelijk” slaat niet op uw persoon, maar op de vraag naar een nieuwe visie, die blijft bestaan en waarop wij een antwoord verwachten wanneer de maatschappij een tijd heeft gewerkt.

Derde bemerking. Er werden vragen gesteld over de dubbele opdracht van de nieuwe maatschappij, enerzijds in de huursector en anderzijds in de koopsector. Ik ben het met de heer Van Elewycck eens dat hiertoe de diensten organisatorisch moeten worden opgesplitst. Als ik goed geteld heb zijn er 128 erkende vennoot-

Vangansbeke

schappen van de NMH in Vlaanderen werkzaam. 29 voor de NLM. Ieder heeft zijn eigen publiek. Ieder heeft zijn eigen structurele mogelijkheden. die kunnen verschillen naar gelang men in stad of dorp zijn activiteit uitoefent. in een stedelijke of een landelijke omgeving. Noden kunnen dus zeer verschillend zijn naargelang de erkende vennootschap. Het zal dus moeilijk zijn om vooraf de kredieten op te splitsen in huur- of koopwoningen. wanneer het de bedoeling is. werkelijk in te spelen op de noden van Sociale Huisvesting, zoals ze in Vlaanderen bestaan. Wellicht is dit toch het overwegen waard.

Vierde bemerking. Er werden bemerkingen gemaakt over het feit dat de Executieve te veel bevoegdheden naar zich toe trok ten nadele van de Vlaamse Raad. Tussen de lijnen door kon ik zelf de bemerkingen lezen dat de Minister te veel bevoegdheden naar zich toe trok. wellicht dan ten nadele van de Executieve. Ik kan met deze bemerkingen niet akkoord gaan. Misschien komt het, omdat ik 32 jaar bedrijfservaring heb en amper één jaar politieke ervaring.

Ik vind het echter een normale regel dat. wanneer aan mensen verantwoordelijkheid wordt gegeven. of wanneer men zich positief heeft uitgesproken over het geven van verantwoordelijkheid, men ook dit orgaan of die persoon, in dit geval de Executieve of de bevoegde Minister. die verantwoordelijkheid moet laten uitoefenen. Ik ga er wel mee akkoord dat in het gehele besluitvormingsproces, voldoende inspraak mogelijk moet zijn voor wie inspraak kan hebben en dat achteraf controle door een controleorgaan wordt uitgeoefend. in dit geval de Vlaamse Raad. Verantwoordelijkheid moet echter kunnen worden genomen. en moet ook worden genomen door hen. die er voor gemandateerd werden.

Vijfde bemerking. Er werd een vraag gesteld over de aanpassing van de fiscale wetgeving voor de NMH bij de overgang naar NV. die reeds door uw voorganger. Minister Breyne ingeleid werd maar waar in de Commissie nog geen antwoord kwam. Er

waren eveneens vragen over de financiële lasten van het verleden. waarvoor ook nog geen exacte cijfers voorhanden waren. Toch zijn beide zaken eerste vereisten voor een startende vennootschap. Ik kan er dus niet genoeg op aandringen dat hierin zo spoedig mogelijk volledige klaarheid komt.

Zesde bemerking. Ik steun de vraag van de Commissie om de vestigingsplaats in het Vlaamse Gewest en niet te Brussel vast te leggen aangezien het hier duidelijk om een gewestmaterie gaat. De vestigingsplaats zou door de Executieve worden bepaald.

De heer M. Olivier : In Kortrijk.

De heer J. de Seranno : In Turnhout.

De heer P. Vangansbeke : Ik heb al een stad horen vernoemen. ik hoor er hier nog enkele andere. Ik vraag enkel dat het toewijzen van de vestigingsplaats op een objectieve manier zou gebeuren en niet op emotionele gronden.

Een zevende en laatste bemerking, maar zeker niet de minste, betreft het personeel. Ik ben jarenlang personeelsdirecteur geweest en dit aspect is voor mij zeker niet het minst belangrijke.

Een organisatie, van welke aard ook, heeft de waarde van haar mensen. Een eerste vereiste daartoe is duidelijk kwaliteit. Ik was verstomd door het verhaal in het verslag over de computer hard-ware van de NMH in 1988. Het was misschien te wijten aan de personeelsstop bij vroegere Regeringen. Als het zo was, was het duidelijk een zeer korte termijnvisie, die uiteraard op wat langere termijn, een verlieslatende besparing is. Een tweede vereiste is duidelijk dat een personeelsbeleid, om kwalitatief goed te werken, nood heeft aan een degelijk statuut. In die geest ben ik radikaal tegenstander van die 42 nepstatuten ten opzichte van 101 statutairen in de NMH. Zo bouwt men geen goede onderneming op. Daarom mijn vraag om er zeer dringend iets aan te doen.

Ik kan mij tenslotte in deze randbemerking akkoord verklaren met de

afwijking van de vereisten inzake werving onder één voorwaarde dat de objectiviteit bij de aanwerving gewaarborgd wordt. en dat op dit vlak informatie over de manier hoe men die objectiviteit zal waarborgen en controlemogelijkheid achteraf kan gebeuren. misschien langs de bevoegde Commissie.

Dit waren mijn randbemerkingen. Met deze randbemerkingen, bewaarend in onze hersens, zullen wij, als Volksunie. dit decreet goedkeuren. met toch naar de bevoegde Minister deze herhaalde bemerking : dat we. na de installatie van deze onderneming, vol spanning wachten op de visie. die er normaal moet op volgen. *(Applaus)*

MOTIE VAN ORDE

Coördinatie van de werkzaamheden met de Wetgevende Kamers

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, ik vraag het woord bij ordemotie. De Vlaamse Raad beleeft nu een zeer pijnlijke ervaring. Op het ogenblik dat wij zeer belangrijke ontwerpen van decreet bespreken. kunnen slechts weinig leden aanwezig zijn omdat zowel in Kamer als in Senaat zeer belangrijke commissievergaderingen plaatsvinden.

Mijnheer de Voorzitter, u was gisteren aanwezig op de commissievergadering in verband met de wijziging van de Grondwet waar het financieringsontwerp wordt behandeld. Ik feliciteer u voor uw houding om te pogen tot een goede oplossing te komen tijdens deze commissievergadering.

Niettemin stel ik vast dat de ervaring ons leert dat het protocol, waarbij het wordt toegestaan om tijdens de week van de Raden een commissievergadering te beleggen in Kamer en Senaat. op de meest maximale wijze wordt geïnterpreteerd.

Denys

U heeft bij uw aantreden verklaard dat het protocol op een flexibele manier zou laten toepassen. Ik maak u geen verwijt maar de ervaring van vandaag leert ons dat u moet optreden en dat u contact moet opnemen met zowel de Voorzitter van de Kamer als de Voorzitter van de Senaat teneinde te vermijden dat opnieuw een dergelijk flauw spektakel plaatsvindt in de Vlaamse Raad. Hiermee doe ik geen afbreuk aan de verdienste van de leden die vandaag het woord hebben genomen.

Wij moeten op twee fronten strijden. Mag ik u vragen om zo spoedig mogelijk contact op te nemen met de Voorzitters van Kamer en Senaat ?

De heer J. Van Elewycyk : Mijnheer de Voorzitter, ik kan de suggestie van de heer Denys volgen. Ik meen dat er inderdaad behoorlijke afspraken moeten worden gemaakt tussen de Voorzitters van de Assemblées.

Ik stel vast dat wat nu gebeurt feitelijk het voortzetten is van wat vroeger op bijna identieke manier gebeurde. Dit probleem zal verholpen zijn op het ogenblik dat de derde fase van de staatshervorming zal zijn ingevoerd.

Ik roep de heer Denys op om hieraan constructief medewerking te verlenen.

De heer A. Denys : Het was niet mijn bedoeling hierover een polemiek aan te gaan. Ik stel vast dat de heer Vanvelthoven stelt dat nu hetzelfde gebeurt als vroeger. Dat is niet juist.

De heer J. Van Elewycyk : De heer Vanvelthoven heeft dit niet gezegd.

De heer R. Van Rompaey : Mijnheer de Voorzitter, zouden wij dit debat niet op een later tijdstip houden ?

De heer J. Van Elewycyk : Inderdaad, de heer Denys onderbreekt de spreker. Dat is niet behoorlijk.

De Voorzitter : Ik had de heer Denys het woord gegeven.

De heer A. Denys : Ik vroeg het

woord bij ordemotie. Het Reglement staat mij toe dat te doen.

Vele leden zouden graag aanwezig zijn maar volgen de commissievergadering.

Ik beweer dat de situatie verergert.

Wat mij spijt, is dat leden van de SP en CVP nu verklaren dat de situatie moet veranderen hoewel ze in de kamercommissie besluiten om voort te werken in Kamer en Senaat. Dit is het aannemen van een dubbele houding.

De heer M. Olivier : Dat die Commissie vergadert, gebeurt volkomen binnen de afspraak.

De heer A. Denys : U vindt dat dit gebeurt binnen de afspraak ?

De heer M. Olivier : Wat de Kamercommissie betreft, gebeurt dit binnen de afspraak.

De heer A. Denys : U vindt het vergaderen van de Commissie voor de Grondwetsherziening tijdens de week van de Raden volgens de geest van de afspraak ?

De heer M. Olivier : U was gisteravond aanwezig toen die afspraak werd gemaakt. Voor de Kamer werd een commissievergadering belegd.

De heer A. Denys : Ik beweer dat men de Vlaamse Raad kapot maakt.

De heer M. Olivier : Waar zijn de leden van de PVV-fractie ? Het is elementair dat de leden van de Commissie aanwezig zijn in de Openbare Vergadering wanneer dit punt op de dagorde staat dat in de Commissie besproken werd.

De heer A. Denys : Wij kunnen maar op één plaats aanwezig zijn.

De heer M. Olivier : U dient maar op één plaats aanwezig te zijn en dat is deze.

De heer A. Denys : U zou ons verwijten kunnen maken indien de Raad alleen mocht vergaderen, maar niet nu.

De heer C. Marchand : Hoeveel leden zijn er in de Commissie aanwezig ?

De heer A. Denys : Een aantal van mijn collega's die hier normaal moesten aanwezig zijn, zijn voor een groot deel weerhouden in de Commissies, zowel in de Kamer als in de Senaat.

De heer J. Van Elewycyk : Mijnheer de Voorzitter, om dit af te ronden kan u misschien ten behoeve van de openbaarheid lezing geven van het aantal ingeschreven PVV-collega's dat voor dit debat niet aan bod zou komen ?

De Voorzitter : Collega's, naar aanleiding van het verzoek van de heer Denys herhaal ik was ik gisteren in de Commissie voor Institutionele Hervorming heb gezegd, namelijk dat wij op het ogenblik de gevolgen van het dubbel mandaat ondervinden en dat wij samen alles in het werk moeten stellen om hieraan zo vlug mogelijk een einde te maken. Dit belyt uiteraard niet dat er een protocol bestaat, dat er sluitende afspraken werden gemaakt met het oog op onze werkzaamheden einde 1988. Ik zal dit Protocol en deze afspraken laten nagaan en als er overtredingen kunnen worden geconstateerd, zal ik niet nalaten mijn collega's van Kamer en Senaat te wijzen op het feit dat zij de overeengekomen afspraken niet hebben nageleefd.

Hiermee is het incident gesloten.

ONTWERP VAN DECREET houdende oprichting van een Vlaamse Huisvestingsmaatschappij - 148 (BZ 1988) - Nrs. 1 tot 5

Algemene bespreking (Voortzetting)

De Voorzitter : Aan de orde is opnieuw het ontwerp van decreet houdende oprichting van een Vlaamse Huisvestingsmaatschappij. Ik verzoek de heer Marchand het woord te nemen.

De heer C. Marchand (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, waarde collega's, eerst en vooral wil ik mij aansluiten bij de felicitaties aan het adres van

Marchand

de verslaggevers-collega's De Seranno en De Loor.

Evenzeer richt ik mijn felicitaties aan de Ministers Akkermans, Breyne en Walt Niel, de eersten omwille van de voorbereiding van dit moeilijk werkstuk, Minister Walt Niel omwille van de objectiviteit bij de verdediging van het ontwerp in de Commissie.

Dit decreet is van zeer groot belang, maar wat nog van grotere invloed zal worden zijn :

- de statuten van de op te richten maatschappijen,
- de uitvoeringsbesluiten,
- de erkenningsvoorwaarden van de plaatselijke maatschappijen,
- de op te richten administratie en de werking hiervan.

Graag enkele persoonlijke bemerkingen in verband met het door ons gevoerde en te voeren huisvestingsbeleid.

In de eerste plaats wil ik het hebben over het huurstelsel van de sociale huisvesting.

Inzake het huurstelsel van de sociale bouwmaatschappijen, durf ik mij de vraag stellen of wij met ons beleid niet terug naar de bron moeten. Wat bedoel ik hiermee ? Bedoeling bij de start van de sociale huisvesting was de minst gegoeden aan een behoorlijke woonst te helpen. Het is bij deze gelegenheid goed even die vraag op te werpen.

Ik durf te stellen dat ons huidig stelsel inzake de huursector met sociale rechtvaardigheid niets meer te maken heeft. Trouwens, om en bij de 8 procent van de bevolking woont in een sociale huurwoning. Om een sociale huurwoning toegewezen te worden, mag het inkomen van de aanvrager een bepaald bedrag niet overtreffen.

Op dit ogenblik bedraagt dit 583.334 fr., vermeerderd met 10.000 fr. per kind ten laste. Vanaf 1 januari 1989 wordt dit bedrag opgetrokken tot 650.000 fr. als basis.

Er mag geraamd worden dat grosso-

modo 50 procent van onze bevolking voldoet aan de voorwaarden qua inkomen om aanspraak te kunnen maken op een huurwoning. Dus aan 8 procent hebben wij een sociale huurwoning bezorgd. Dit cijfer gevoelig opdrijven is onmogelijk gelet op de beperktheid van de financiële middelen.

Conclusie is dus dat de andere 40 procent, in de kou blijven staan.

Concreet betekent dit het volgende. Gezin A en gezin B met een identieke gezinssamenstelling en een identiek inkomen : gezin A krijgt een sociale huurwoning. Dit betekent naast zekerheid van wonen een bonificatie op de huur van 2 - 3 à 4.000 fr. per maand, ten opzichte van het gezin B dat in het privaat moet huren. Niet moeilijk dus om te becijferen dat op een termijn van 30 jaar het financieel verschil gemakkelijk 3.000 x 12 x 30 of meer dan een miljoen kan bedragen tussen twee gelijksoortige gezinnen. Moet ik eraan toevoegen dat dit belastingvrij is.

Mijn besluit is dat dit allesbehalve sociaal rechtvaardig is. Ik ben er mij van bewust dat dit niet zo gemakkelijk veranderen kan. Het werd hier reeds gezegd. Dit mag ons niet beletten er aandacht aan te besteden en een meer sociaal rechtvaardige regeling uit te werken.

Ik kom thans bij het toezicht op de erkende maatschappijen.

Het toezicht door de voogdij-instelling is één van de onderwerpen die in de Commissie besproken werd.

Graag akkoord dat een ernstig toezicht door de voogdij-overheid dient te gebeuren. Ik neem zelfs aan dat na zoveel jaren werk en ondervinding de toezichthoudende overheid weet welke de goede en welke de minder-goede werkende erkende vennootschappen zijn.

Waarvoor ik wil pleiten is dat de werking van de vele goedwerkende erkende vennootschappen in hun streven niet zouden belemmerd worden door overdreven administratie.

De zelfstandigheid van de plaatselijke maatschappijen heeft er toe bij ge-

dragen dat grote activiteiten konden worden opgezet. De mensen van de erkende vennootschappen zijn toch het best geplaatst om de plaatselijke huisvestingsnoden aan te pakken.

Voor nu de maatschappijen betrokken worden in de stads- en dorpskernherwaardering en eveneens in het kader van de aanpak van kleine projecten van vernieuwbouw.

Eigenlijk zou het moeten kunnen, en dit is dan een suggestie, dat de plaatselijke vennootschappen „in bepaalde welomschreven gevallen” aankopen zonder toelating van de voogdij-overheid.

Mag ik u een praktisch werkelijk gebeurd voorbeeld geven uit een herwaarderingsgebied.

Er wordt principieel besloten tot de aankoop van een woonhuis aan 400.000 F. De schatting van het Comité tot Aankoop bedraagt 700.000 F. Binnen het jaar is er geen goedkeuring van de toeziende overheid. Gevolg is dat een privaat het koopt voor 500.000 fr. en daarmee is de kous af. Nutteloos werk dus en kosten inzake administratie en architect voor de plaatselijke vennootschap.

In dezelfde lijn zouden nog meer voorbeelden kunnen gegeven worden.

Ik zou hier durven pleiten in het belang van iedereen — dit is mijn derde punt — voor het instellen van een enveloppe-systeem per maatschappij zodat een betere programmatie en werking mogelijk is. De tijd ontbreekt om hier verder op in te gaan, maar ik meen dat dit het overwegen waard is.

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, waarde collega's, tot daar enkele bedenkingen en bemerkingen. De beide huisvestingsmaatschappijen hebben in het verleden heel wat goed werk geleverd. Deze huidige omvorming moet ons toelaten, mits de nodige aanpassing en creativiteit, het in de toekomst nog beter te doen. Wij zullen dan ook dit decreet goedkeuren. (*Applaus bij de CVP*)

De Voorzitter : De heer Van Rompaey heeft het woord.

De heer R. Van Rompaey (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, de verslaggever, de heer de Serrano is een bescheiden man en loopt altijd weg als hij vreesst te zullen worden bedankt. Vermits hij niet denkt dat ik hem zal bedanken is hij hier en ik maak dan ook van de gelegenheid gebruik om hem en de heer De Loor te bedanken voor het uitstekend verslag. De heer Van Elewycck zal dit wel aan de heer De Loor willen overmaken. (Applaus)

Mijnheer de Voorzitter, de leden van de Commissie voor de Huisvesting doen hun werk zo grondig dat men, komend in de openbare vergadering, de indruk krijgt dat al het gras voor de voeten is weggemaaid. Toch zie ik nog drie grassprietjes die ik zal trachten in de mij toegemeten tijd uit te trekken.

Mijnheer de Minister, het zal niet gaan over het beleid en evenmin over vragen. Het zullen enkele roerende aanbevelingen zijn, ingegeven door een koele juridische beweegreden. Een eerste probleem waarmee wij in de Commissie geconfronteerd werden is dat van de benoeming van de bestuurders. Daar rijst de vraag wie benoemd wordt en wie niet. Bij het probleem van de benoeming werd vooral in vraag gesteld of de vertegenwoordigers van de erkende vennootschappen al dan niet in de Raad van Bestuur mogen zetelen. Als ik mij goed herinner, waren er drie strekkingen. Volgens de ene mogen ze, gebaseerd op het principe dat men niet tegelijk rechter en partij kan zijn, niet in de Raad van Bestuur. Volgens de tweede strekking moeten de vertegenwoordigers van de erkende vennootschappen in de Raad van Bestuur zetelen en bovendien moet hun aantal worden gewaarborgd. De derde strekking, waarvan ik dacht dat zij door u werd verdedigd, mijnheer de Minister, bestond erin een evenwicht tussen de diverse krachten te bereiken. Ik denk dat het principe van rechter en partij zeer voorzichtig moet worden gehanteerd, want de vraag rijst altijd : tot waar loopt de grens, wie is rechter en wie is partij. Men moet niet zo bevreesd zijn om die erin op te nemen, want we mogen

niet uit het oog verliezen dat wij hier staan voor een openbare instelling van het type B. Het betreft toch een regeringscommissaris die een reële bevoegdheid heeft en die beroep kan aantekenen tegen elke beslissing die strijdig zou zijn met het decreet, met de statuten of met het algemeen belang en wiens bevoegdheid zelfs nog verder gaat vermits hij eventueel initiatieven kan nemen of beslissingen kan afdwingen. Ik denk dus dat het gevaar voor belangenvermenging ten opzichte van vertegenwoordigers van de erkende vennootschappen overdreven is. Die bewering moet met een korreltje zout worden genomen. Als men evenwel de garantie heeft dat het binnen de perken blijft, is het wel waardevol dat ook de taal van de mensen die op het terrein werken zou kunnen doorklinken tot in het sanhedrin. Het is altijd goed reële beslissingen te nemen.

De heer R. Van Rompaey : Ik denk dat daarin een zeker evenwicht moet worden bewaard.

De heer J. Van Elewycck : In het huidige besluit van de Executieve betreffende de overgangsmatenschap wordt bijvoorbeeld in de lijst van de onverenigbaarheden niet vermeld : onverenigbaarheid met leden van de Bestendige Deputatie. Die zouden dus een belangrijke rol moeten gaan spelen inzake huisvesting. Kunnen die wel in de lijst worden opgenomen ? Evenmin is vermeld dat burgemeesters en schepenen er geen deel kunnen van uitmaken. Wordt er ergens gezegd dat sociale woningbouw en huisvesting voor een gemeentebestuur onbelangrijk zouden zijn of geen vermenging met wat dan ook zouden kunnen teweegbrengen ? Volgens mij is die lijst ofwel te klein ofwel te groot.

De heer M. Olivier : Hebt u het over de statuten. mijnheer Van Elewycck ?

De heer J. Van Elewycck : Het gaat niet over de statuten, maar over het besluit van de Executieve over wie deel zou kunnen uitmaken van de raad van bestuur.

De heer L. Waltiel : In het uitvoeringsbesluit van het decreet van 1 juli 1987, waarbij de Vlaamse Landmaat-

schappij en de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij werden opgericht, werd onder meer een hele reeks onverenigbaarheden bepaald voor de bestuurders van de beide maatschappijen. Onder die onverenigbaarheden was onder meer begrepen de bestuurder en personeelslid van erkende maatschappijen, maar ook politici, van burgemeester tot voorzitter van OCMW. Het is evenwel juist dat de Bestendige Afgevaardigden er niet waren in opgenomen. Ik veronderstel dat dit te wijten is aan een vergetelheid.

De heer M. Olivier : Mijnheer de Minister, ik meen dat dit toch op een of ander manier zal moeten worden herzien. Ik denk dat het geen goede zaak is te veel exclusives tegen bepaalde mensen en functies uit te spreken in de vorm van het inlassen van onverenigbaarheden.

De heer R. Van Rompaey : Mijnheer de Voorzitter, ik heb de indruk dat men mij onderschat, want ik was nog een antwoord schuldig op de vraag wie er geen deel mag van uitmaken. Die vraag heeft betrekking op het al dan niet invoeren van onverenigbaarheden.

De Executieve is gebonden door het artikel 5, dat bepaalt dat er vijf provinciale vertegenwoordigers moeten zijn. Dat staat vast. Voor de overige leden wordt door de decreetgever geen beperking gesteld. Op dat punt is de Executieve dus vrij.

De grote vraag is of de Executieve zichzelf beperkingen moet opleggen en, indien ja, of ze dat in een statuut moet vastleggen. Welnu, krachtens artikel 30 van de wet op de vennootschappen moeten alleen statutaire bepalingen die afwijken van de wet worden overgenomen in de oprichtingsakte. In casu bepaalt het decreet dat de Executieve de bestuurders benoemt. Er is dus geen enkele reden om dat in statuten vast te leggen.

Wij bevinden ons hier in een vrij eigenaardige situatie. Het is wel een openbare dienst die wordt beheerst door de wet op de vennootschappen, maar het is de Executieve die de bestuurders benoemt en de aandeelhouders komen daar voor niets tus-

R. Van Rompaey

sen. Dat is dus een andere reden waarom het niet in de statuten moet worden opgenomen.

Het inschrijven in de statuten biedt zelfs geen waarborg ten opzichte van de Executieve omdat, krachtens de bepaling van het decreet, de Executieve de statuten kan wijzigen. Het is dus onzin te denken dat men door het inschrijven in de statuten een waarborg geeft.

Mijnheer de Minister, ik denk dat dit ernstige redenen zijn. Men zegt — maar ik kan mij natuurlijk vergissen — dat bij de Executieve de bekoring aanwezig is om daar toch een aantal onverenigbaarheden in te schuiven. Ook aan de leden van de Executieve die niet hier zijn kan ik zeggen dat zulks juridisch onverantwoord is, dat daar geen enkele reden voor bestaat en dat het perfect in orde is wanneer men die onverenigbaarheden in de statuten achterwege laat. De Executieve kan zichzelf in de praktijk **natuurlijk** beperkingen opleggen. Dat geeft een manoeuvreerruimte en een ruimte om in concreto te oordelen. Ik denk dat, naast de juridische redenen die hier werden aangehaald, ook het gezond verstand moet stimuleren om die onverenigbaarheden niet in het statuut vast te leggen.

Minister L. Waltiel : Mijnheer Van Rompaey, u heeft gelijk in uw redenering, maar ik wens te zeggen dat het niet mijn inzicht was die onverenigbaarheden in de statuten op te nemen. Dat zou een besluit zijn van de Executieve en niets meer. Het zou een regel zijn die ze zich zelf oplegt en die ze ook **kan** wijzigen.

De heer J. De Seranno : Mijnheer de Voorzitter, het zou bovendien zeer onkies zijn. Het behoort aan het Parlement en niet aan de Executieve, om onverenigbaarheden te bepalen en bijvoorbeeld te stellen dat een lid van het Parlement al dan niet lid kan zijn van de Raad van Bestuur van de nieuwe Instellingen. Evenmin hoort de Executieve beperkingen op te leggen.

Mag ik u aanraden uit respect voor het Parlement, geen teksten meer te

publiceren waarin de Executieve zegt wat een parlementslid al dan niet mag doen? Wij zijn er ons allemaal van bewust dat dergelijke cumulaties beter niet gebeuren.

De heer R. Van Rompaey : Mijnheer de Voorzitter, een tweede graspietje dat door het deksel van de verzekeringskas naar boven groeit is het volgende. In de Nationale Landmaatschappij hebben wij een verzekeringskas. In het zeer gedocumenteerde verslag van de heer De Seranno lees ik : „Per 31 december 1987 bedraagt de rekening-courant van de verzekeringskas bij de Nationale Maatschappij 1.203.156.466 frank”. Dat is dus een teveel van plusminus 1,2 miljard F.

Binnen het Departement Sociale Huisvesting hebben wij altijd een gebrek aan geld gekend. Nu worden wij geconfronteerd met een enorm overschot aan geld. Wat moet met dit grote bedrag gebeuren? Ter zake ontstond er verwarring in de Commissie voor de Huisvesting. Ik hoorde argumenten die sommigen tot tranen toe bewogen zoals : „Dat is het geld van de verzekerden. Die hebben het bijeengebracht in één pot.” Wij moeten die sentimentaliteit achterwege laten. De verzekerden hebben immers een contract afgesloten en een verzekeringspremie betaald. In ruil daarvoor komt de verzekeraar zijn verplichtingen na. Ik ben ook verzekerd — ik heb onder andere een autoverzekering — en heb ook niets te zeggen in de verzekeringsmaatschappij over haar maatschappelijk bezit. Daar is geen probleem. Maar welk lot wordt nu de verzekerden zelf beschoren? Zij hebben alle zekerheid. Zij zijn verbonden door een contract tussen verzekerde en verzekeraar. Dat contract wordt overgenomen door de VHM die alle rechten en verplichtingen overneemt luidens artikel 6. Daar is, geen enkel probleem. Waarvoor ik echter wil waarschuwen is dat wij in het decreet of in de statuten ons te veel gaan bezighouden met het creëren van een verzekeringskas. Daar zitten wij fout. Wij verliezen daar de grote principes uit het oog. Het is goed af en toe eens terug naar de bron te gaan. De VHM is een dienstverstreckende ge-

decentraliseerde openbare dienst. De algemene regel die daarvoor geldt is de zelfstandigheid. Daaraan kunnen alleen maar beperkingen worden opgelegd bij wet of decreet. Men lijkt de haast perverse neiging te hebben om net het tegenovergestelde te doen, namelijk door te vertrekken van het tegenovergestelde standpunt, dus niet vanuit de zelfstandigheid. Voor degenen die aan mijn mening mochten twifelen verwijs ik naar professor Mast en zijn Overzicht van het Administratief Recht nr 73, pagina 77. Daar zult u lezen dat er over het principe van de zelfstandigheid geen enkele discussie kan zijn.

De heer M. Olivier : Mijnheer Van Rompaey, is er in de Nationale Landmaatschappij een zeer specifieke opdracht voor de verzekeringskas. Zij treedt op als eigen verzekeraar. Met de opgebouwde reserves werden bepaalde activiteiten ontplooid conform de andere verzekeringsinstellingen. Met andere woorden, de verzekeringskas heeft de mogelijkheid geschapen om zelf gronden aan te schaffen waarop dan kon worden gebouwd. Op het ogenblik van de realisaties werden deze dan doorverkocht aan de erkende maatschappijen.

Een wezenlijk onderscheid met de NMH is dat de erkende maatschappij van deze laatste een eigen patrimonium hebben. Dit patrimonium laat de maatschappijen toe een eigen activiteit te ontplooien binnen het kader van hun globale doelstelling. Dat is een nuance. Men moet er bij een fusie tot een groter geheel dan ook rekening mee houden dat dergelijke activiteit moet worden gevrijwaard voor de toekomst. De fondsen mogen niet voor een ander doel worden aangewend dan waarvoor ze oorspronkelijk bestemd waren.

De heer R. Van Rompaey : Wij zijn het ter zake roerend eens. Dat doet evenwel niets af aan het algemeen principe dat wij voor een gedecentraliseerde openbare dienst staan, die volledig zelfstandig is en waaraan wij slechts via dit decreet, liefst zo weinig mogelijk beperkingen stellen.

Wat is er gebeurd in de Nationale

R. Van Rompaey

Landmaatschappij ? Ik stel vast dat sommigen haar met argusogen hebben bekeken en zich hebben afgevraagd hoe het mogelijk is geweest dat daar een verzekeringskas tot stand is gekomen. Dat is zeer eenvoudig. Die Maatschappij had tot doel leningen te verschaffen en de voorwaarde om die lening te bekomen was onder meer het afsluiten van een schuldsaldoverzekering. Dat geld komt bij die Maatschappij binnen en moet voor de verwezenlijking van het maatschappelijke doel worden besteed. Welnu, ik denk dat het beter is dat wij over die activiteit zo weinig mogelijk in het decreet of in de statuten vermelden. Immers, die nieuwe maatschappij kan die activiteit slechts ontplooiën op voorwaarde dat het binnen haar maatschappelijk doel valt en dat de opbrengst, die daarvan het gevolg is, voor het maatschappelijk doel moet worden aangewend. Die activiteiten kunnen wij enkel belemmeren door allerlei drempels in te bouwen, of in het decreet of in het statuut.

Mijnheer de Voorzitter, tot slot nog een laatste opmerking over de tweesoortige activiteiten. Dit decreet is tamelijk moeilijk tot stand gekomen. Een van de oorzaken daarvan was dat sommigen twijfels hadden in verband met het lot dat aan de vroegere activiteiten van de Nationale Landmaatschappij was beschoren, namelijk de bevordering van de eigendomsverwerving.

In artikel 6 is een ernstige garantie ingebouwd, maar ik denk dat er zich ter zake problemen kunnen stellen.

In de Commissie heb ik kunnen vaststellen dat iedereen ten gronde akkoord gaat, zowel voor de huursector als voor het verwerven van eigendom, wordt gezorgd. Het is wel een beetje moeilijk omdat in de hypothese, dat door de Vlaamse Raad een globaal pakket aan die Nationale Huisvestingsmaatschappij zou worden toegewezen, alinea 2 van artikel 6 in aanmerking komt, namelijk dat in hoofde van die Vlaamse Huisvestingsmaatschappij de verplichting bestaat te splitsen. Indien ik mij de ver-

klaring van de Eerste Minister goed herinner heeft hij in de Commissie het engagement aangegaan in de toekomstige begrotingen twee posten te voorzien.. .

De heer J. Van Elewyck : Het waren er drie, zelfs meer.

De heer R. Van Rompaey : Ik hou mij bij het hoofdzakelijke . . . voor de eigendomsverwerving. Ik geef toe dat die beschouwing een theoretische waarde heeft. Immers de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij heeft een decretale opdracht om te splitsen vermits er sprake is van „bij de uitvoering van.. .“ Het zou mogelijk kunnen zijn dat in de begroting noch voor de éne noch voor de andere post iets wordt voorzien.

Mijnheer de Minister dat is een louter theoretische beschouwing. Wij zouden zo iets slechts aan onszelf hebben te wijten. Indien wij er niet akkoord zouden mee gaan, zouden wij deze begroting niet goedkeuren.

Minister L. Walt Niel : Als lid van de Vlaamse Raad zult u op een bepaald ogenblik geroepen worden om de begroting van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij goed te keuren. U zult dan terzelfder tijd controle hebben op de bedragen die afzonderlijk in de begroting van de Vlaamse Raad zijn uitgetrokken, zodat u zult kunnen nagaan hoe de transfers zijn gebeurd.

De heer R. Van Rompaey : Daarom zeg ik dat het een louter theoretische beschouwing is. Dat wil niet zeggen dat de garantie in de tekst van artikel 6 niet moet worden ingebouwd, want als in de toekomst die posten niet meer in de begroting zouden voorkomen dan beschikken we nog altijd over de garantie ingebouwd in het decreet.

Tot daar deze enkele opmerkingen. Wij zullen met genoeg dit ontwerp van decreet goedkeuren. Mijnheer de Minister, binnenkort zal u de statuten en de uitvoeringsbesluiten uitwerken. Wij hopen dat u daarbij met onze opmerkingen in de mate van het mogelijke rekening zal houden. Voor de toekomst hopen wij dit nieuwe mechanisme met nieuwe ideeën te kunnen voltanken. (*Applaus*)

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Minister, u zei zoëven aan de Voorzitter van de Commissie dat de Vlaamse Raad de begrotingen van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij zal moeten goedkeuren. Meent u dat of bedoelt u eerder dat de Vlaamse Raad via de begroting de dotaties of begrotingskredieten voor de Vlaamse huisvesting — hoe dan ook verwoord — moet goedkeuren ? Dat zijn natuurlijk twee totaal verschillende dingen.

Minister L. Walt Niel : Het gaat hier over de begrotingen van een parastatale B die horen bij de middelenbegroting die aan de Vlaamse Raad wordt voorgelegd.

De heer J. Van Elewyck : Zo begrijp ik het ook.

De Voorzitter : Minister Walt Niel heeft het woord.

Minister L. Walt Niel (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, op mijn beurt feliciteer ik de verslaggevers, de heren De Seranno en De Loor, voor hun klaar en duidelijk verslag dat de diepere betekenis weergeeft van de besprekingen in de Commissie. Ik dank eveneens de Voorzitter van de Commissie, de heer Van Rompaey, en de andere Commissieleden die mij de gelegenheid gaven om een vuurdoop in deze materie te „smaken“ als ik dat zo mag zeggen. Ik zou in mijn plicht te kort schieten als ik mijn voorganger, de heer Paul Breyne, niet zou feliciteren, want hij heeft dit ontwerp van decreet eigenlijk voorbereid.

Verschillende sprekers, onder meer de heren De Loor en Olivier, hebben herinnerd aan de geschiedenis van de sociale huisvesting : de Nationale Huisvestingsmaatschappij dateert van 1919 en de Nationale Landmaatschappij van 1935. Als men de cijfers van het verslag nagaat, stelt men vast dat die Maatschappijen in die 70, 60 jaar van hun bestaan heel wat hebben gepresteerd ten voordele van de sociale huisvesting : 129.000 huurwoningen waarvan er 66.000 werden verkocht, plus 31.000 woningen gebouwd door de Nationale Landmaatschappij. Honderzestigduizend socia-

Waltiel

le woningen in totaal dus. dat is toch niet niets.

Op het ogenblik dat er een einde wordt gesteld aan het bestaan van deze beide instellingen is het passend hulde te brengen aan diegenen die gedurende de voorbije decennia beide Maatschappijen hebben geleid.

Inderdaad, mijnheer Vangansbeke, het heeft lang geduurd vooraleer wij tot de realisatie zijn gekomen van datgene wat reeds was voorzien in de wet van 8 augustus 1980, namelijk de regionalisering van die beide instellingen.

Beide huisvestingsmaatschappijen werden opgenomen in de wet van 28 december 1984. men heeft moeten trachten op het Sint-Catharina-akkoord van 4 mei 1987 en vervolgens naar het decreet van 1 juli 1987 om eindelijk de definitieve stappen te zetten naar de regionalisering en de ontbinding van beide maatschappijen.

Verskillende sprekers stelden hier de vraag „waarheen met het woonbeleid ?” Waar willen we naartoe tijdens het komende decennium nu we over een nieuw instrument gaan beschikken ? Naar mijn mening moeten wij daarbij in eerste instantie de terminologie „sociale huisvesting” respecteren. Dit is een maatschappij die werd opgericht om degelijke woningen ter beschikking te stellen van degenen die normaliter, volgens de zuiwere vrije markt, er niet zouden kunnen over beschikken.

Zoals de heer Van Elewyck het daarjuist heeft gezegd is het recht op wonen een recht geworden dat algemeen wordt erkend. Dit dient — en hij heeft dit goed omschreven — een betaalbare woning te zijn, in een degelijke omgeving en met de nodige zekerheid. Deze drie elementen maken deel uit van het sociaal huisvestingsbeleid onder gelijk welke vorm. Of we nu in de negentiende, de twintigste of de éérentwintigste eeuw leven, deze elementen moeten steeds als eerste doel worden vooropgesteld bij het woonbeleid dat wordt gevoerd.

Bij het beleid dat wij zullen voeren moeten wij natuurlijk rekening houden met bepaalde sociologische evoluties. De tijden en de gegevens veranderen. Men kan onder meer niet meer blijven stilstaan bij bepaalde segregaties die de voorbije jaren bestonden.

Mijnheer De Vlieghe de doelgroep, met name de kansarmen, zal altijd blijven bestaan en is nooit veranderd. U heeft gezegd dat de eerste doelgroep de arbeiders waren die niet genoeg inkomen hadden om een degelijke huisvesting te verwerven. Thans spreekt men van „kansarmen”. Het is een bredere term maar daarbij richt men zich nog steeds tot diegenen die onvoldoende inkomen hebben om een degelijke huisvesting te bekomen.

Wanneer men spreekt over de vereiste visie en het huisvestingsbeleid dat zal moeten worden gevoerd dan dient daarvoor in eerste instantie een omschrijving van het begrip „behoefte” te gebeuren.

De heer De Seranno heeft cijfers vooropgesteld. Hij heeft gesproken over een behoefte aan twintigduizend woningen in het totaal, waarvan er vijftienduizend in aanmerking komen voor betoelaging en vijfduizend dienen te worden gebouwd door de overheid, waarvan de helft huurwoningen en de helft woningen voor eigendomsverwerving.

In het verslag van de Nationale Confederatie van de Bouw, dat een viertal weken geleden werd gepubliceerd, worden andere cijfers vermeld. Daarin vermeldt men de effectieve noodzaak aan sociale woningen van tienduizend éenheden terwijl er slechts duizend sociale woningen werden gebouwd.

De heer J. De Seranno : Ik heb gesproken over vijfduizend woningen op te richten door de Vlaamse Maatschappij voor de Huisvesting en dit gemiddeld tot het jaar 3.000, onverminderd de activiteit van het Vlaams Woningfonds.

Ik kan best aannemen dat de Confederatie op kortere termijn hogere cijfers geeft, maar iedereen weet dat naar het jaar 2000 toe er minder be-

hoefte zal zijn voor nieuwbouw. Wij zullen, rekening houdend met een dalend bevolkingscijfer, al onze krachten moeten aanwenden voor restauratie en vernieuwbouw van het bestaand woningpatrimonium.

Minister L. Waltiel : Ik meende er juist aan toe te voegen dat meer en meer nadruk moet worden gelegd — dit komt tot uitdrukking in het verslag — op inbreiding in plaats van op uitbreiding, op vernieuwbouw dus. De sociale huisvesting zal een zeer belangrijke factor zijn voor de herwaardering van de stads- en dorpskernen.

Mijnheer Van Elewyck, die herwaardering brengt automatisch initiatieven in de privé-sector met zich mee, zodat dit een eerste element van vernieuwing kan zijn waaraan op dit ogenblik grote nood is.

Aan de leden die een meer uitgebreide toelichting over deze beleidsvisie wensen te bekomen kan ik meedelen dat ik de komende weken het genoeg zal hebben in de Commissie voor de Huisvesting een uiteenzetting te geven — met instemming van de Voorzitter en zijn leden weliswaar — over de opties die wij bij de verwezenlijking van deze beleidsvisie zullen trachten te realiseren.

Een ander probleem dat hier werd besproken is het probleem van de vorm van de nieuwe Huisvestingsmaatschappij. De vraag werd gesteld of het één of twee maatschappijen moeten zijn. In de Executieve hebben wij ons laten leiden door de bevindingen en de adviezen van de concertatiecommissie die bij de wet van 1 juli 1987 werd opgericht. Er zijn echter andere meningen, zowel in de ene als de andere zin. De heer Olivier betreurt dat er geen twee maatschappijen gebleven zijn en hoopt dat vroeg of laat door de evaluatie van de werking tot twee maatschappijen kan worden overgegaan. Wij kunnen er ons op dit ogenblik moeilijk over uitspreken. Het is zoals iemand die een nieuwe auto koopt en moet afwachten of hij goed rijdt of niet.

De heer M. Olivier : Mijnheer de Minister, ik denk dat u mij verkeerd hebt begrepen. Ik heb wel een persoonlijke voorkeur, maar als men „a”

Olivier

zegt moet men ook „b” zeggen. U hebt trouwens het voortbestaan van de verschillende activiteiten gewaarborgd. De nieuwe maatschappij moet de kans krijgen in maximale omstandigheden te starten.

Minister L. Walt Niel : De heer De Vlieghe betreft dat de maatschappij een naamloze vennootschap is met een burgerlijk karakter. Op grond van de ervaringen met de Nationale Maatschappijen opgedaan, bleek dat dit de meest geëigende vorm is omdat het tevens de meest soepele vorm is inzake inschrijving en onderschrijving van kapitaal, afstand doen van aandelen, aanstelling van bestuurders, werking en dies meer. Ik zal rekening houden met de waarschuwing tegen de bekoring die de leden van de Executieve kunnen ondergaan tot het inschrijven van onverenigbaarheden, zowel inzake de statuten als inzake het uitvoeringsbesluit zelf. Ik zal mijn collega's deze boodschap overmaken.

Over de rol van de Provincies heb ik reeds in de Commissie gehoord dat sommige collega's de mening zijn toegedaan dat de Provincies een veel te grote rol wordt toebedeeld, zowel inzake de mogelijkheid van inschrijving in het kapitaal, volgens artikel 2, als inzake het deel uitmaken van de raad van bestuur, volgens artikel 5. Inderdaad, de Provincies hebben op dat vlak geen baanbrekend werk verricht, dat geef ik grif toe. De administratie voor de huisvesting heeft een brochure uitgegeven over de woningbouw, meer bepaald over de verscheidene modaliteiten van premies en leningen in het Vlaamse Gewest. Toch is mij opgevallen dat per Provincie een binnenblad met een andere kleur was toegevoegd, dat onder meer alle maatregelen bevatte die de Provincies nemen als aanvulling bij de premies en tegemoetkomingen die door het Vlaams Gewest worden toegekend.

De heer M. Olivier : Mijnheer de Minister, wij mogen één en ander toch niet verwarren. Het hele premiestelsel is van een totaal ander orde. Het heeft wel iets met elkaar te

maken, maar men mag beide niet vergelijken.

Minister L. Walt Niel : Ik bedoel dat de Provincies toch een rol spelen in de huisvestingsproblematiek als dusdanig.

De heer M. Olivier : Een subsidiaire rol.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Minister, ik ben het met u niet eens. In het geheel van de sociale woningbouw hebben de Provincies geen enkele rol gespeeld. Zij hebben tot nog toe wel een rol gespeeld in het verlenen van premies voor het verwerven van woningen en dergelijke, vaak met andere inkomensgrenzen dan in de nationale reglementering, vaak met drie of vier verschillende soorten inkomensgrenzen voor drie of vier verschillende soorten premies. Structureel hebben zij echter nooit een rol gespeeld. Ik weet wel dat in de huidige Huisvestingscode, waarnaar u niet verwijst om redenen die ik nog altijd niet ken, is gesteld dat de Provincies vertegenwoordigers in de Raad van Bestuur van de Nationale Huisvestingsmaatschappij moeten voorstellen. U kan uiteraard beweren dat deze zeer oude bepaling gewoon is overgenomen. De Provincies hebben echter nooit de handschoen opgenomen die eigenlijk aan deze huisvestingscode is verbonden. Dat zij vertegenwoordigers konden aanduiden voor de Raad van Bestuur van de Nationale Huisvestingsmaatschappij, heeft hen er nooit toe aangezet zelf initiatieven te nemen. De Provincies die geen initiatieven hebben genomen, krijgen nu een premie, want in het nieuwe systeem wordt hun vertegenwoordiging onverkort behouden. Terwijl u op andere gebieden de positieve voogdij, dus een stimulan, inschrijft — ik heb dat toegejuicht — geeft u hier een premie aan hen die al tientallen jaren hebben nagelaten ter zake een ernstige activiteit te ontplooiën. Dit is voor mij nog altijd onbegrijpelijk.

De heer J. de Seranno : Mijnheer de Minister, u sprak over premiestelsels. Ik deel uw mening wanneer u zegt — en ik weet dat deze problematiek vandaag niet aan de orde is — dat de Provincies wel een grotere bevoegd-

heid moeten krijgen. Ik vraag mij trouwens nog altijd af waarom de Provincies en het Gewest afzonderlijk huisvestingspremies moeten geven. Wellicht heeft het Vlaamse Gewest straks zo weinig mogelijkheden dat wij ons zouden moeten verheugen met een premiestelsel voor de huisvesting, eigen aan elke Provincie en rekening houdend met de noden van elke Provincie en wetende dat wij inzake ruimtelijke ordening in de toekomst grotere bevoegdheden aan de Provincies zullen toekennen.

Minister Walt Niel : Heren, het doel van mijn bemerking was er op te wijzen dat de Provincies als dusdanig niet zo afzijdig stonden ten aanzien van de huisvestingspolitiek als een geheel, ook niet specifiek ten aanzien van de sociale huisvesting, te weten het verhuren van woningen of het vergemakkelijken van de aankoop van woningen. In het kader van de ganse huisvestingsproblematiek speelt de Provincie zeker nog een rol.

Ik kan u bijtreden wanneer u zegt dat het wellicht nu de gelegenheid is om opnieuw de Provincies die achterwege bleven te wijzen op het feit dat er grote mogelijkheden bestaan, maar dat zij ook plichten hebben in deze belangrijke sector.

De heer J. Van Elewyck : Er zijn vijf Provincies achterwege gebleven.

Minister Walt Niel : Thans kom ik tot de problematiek van de organisatie. Artikel 6 is het centrale punt van dit ontwerp van decreet. Dit artikel beschrijft de dubbele opdracht van de nieuwe huisvestingsmaatschappij : enerzijds het ter beschikking stellen van huurwoningen en anderzijds het vergemakkelijken van de eigendomsverwerving.

Om dat doel klaar en duidelijk te schetsen werd er bepaald dat deze dubbele opdracht, deze dubbele taak moet blijken, zowel in de structuur als in de organisatie, zowel in de boekhouding van die vennootschap als in de middelen die ter beschikking worden gesteld van de maatschappijen. Met andere woorden, er moet in de begroting van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij een post voorkomen die de middelen voor de huur-

Walt Niel

woningen specificeert. Misschien moeten er zelfs twee posten voorkomen voor de huurwoningen. Hierover hebben wij al gediscussieerd, mijnheer Van Elewycyk. De renovatie en het instandhouden van het patrimonium zijn eveneens opdrachten en zouden kunnen gelijk staan met nieuwbouw. Een andere post in de begroting moet de eigendomsverwerving mogelijk maken.

Dit heeft niet de juridische draagwijdte — zoals de heer Robert Van Rompaey heeft gezegd — die men er misschien aan kan hechten. Het is mogelijk dat voor een bepaalde post 6 miljard F. wordt ingeschreven en voor een andere niets of omgekeerd. Men zal moeten uitgaan van wat de Executieve bestemt voor die maatschappijen.

De Regeringscommissaris of beter de Gemeenschapscommissaris en de Commissaris van de betrokken Minister zullen een grote rol spelen. De controle zal intern gemakkelijker zijn. De opdracht die door de Executieve wordt gegeven inzake het huisvestingsbeleid moet door de Huisvestingsmaatschappijen worden gerespecteerd.

Een ander belangrijk punt is wellicht één van de grote knelpunten en betreft de middelen. Men mag een zo mooi, zo gedetailleerd en zo perfect mogelijke structuur uitwerken — als de instelling niet over de nodige middelen beschikt, zal haar werking naargelang zijn.

De heer De Seranno heeft een suggestie gedaan. Hij sprak over een rechtstreekse toelage van 7 miljard F waardoor 6000 sociale woningen kunnen worden gebouwd.

De heer J. De Seranno : Niet debuttair.

Minister L. Walt Niel : Ik heb het wel begrepen. U zal desnoods het tekort op de begroting met 7 miljard vergroten.

Dit is een probleem voor de Gemeenschapsminister van Begroting. Wij hebben hierover gediscussieerd in de Commissie voor Financiën.

Wij moeten komen tot de afbouw van de prefinanciering, niet alleen in deze sector maar ook in alle andere sectoren waar aan prefinanciering wordt gedaan. Voor de kredieten die thans zijn ingeschreven in de begroting, betaalt men meer intresten dan aflossingen. Dit is een sneeuwbalfenomeen dat ons voor uiterst grote moeilijkheden zal brengen.

De heer J. De Seranno : Ik zal de cijfers verduidelijken. Voor een huurwoning met 66 jaar looptijd, wordt gedurende die periode een rentetoeslag gegeven op het ontleende kapitaal. Die rentetoeslag bedraagt 4 tot 6 procent gedurende een periode van gemiddeld 33 jaar. Verdisconteerd geeft dit thans voor een huurwoning een directe kost van bijna 3 miljoen.

Doe ik dezelfde berekening voor een sociale woning, bestemd als eigendoms woning, met een sociale lening maximum gedurende 30 jaar, dan geeft dit een bedrag van maximaal een half miljoen.

Vandaar de berekening : als de Overheid 5000 sociale eigendoms woningen laat bouwen, kost dit 2,5 miljard aan rentelast. Daarbij dient de verdiscontering van de intrestlast van de huurwoningen gevoegd, hetzij nogmaals 4 miljard frank. Een totale begrotingspost van minder dan 7 miljard voor directe financiering.

In deze formule zou het de taak van de Huisvestingsmaatschappij zijn om de nodige investeringskapitalen te vinden. Zij zou wel direct over de kredieten beschikken om de rentevermindering volledig zelf te financieren.

De heer J. Van Elewycyk : Er is ook een andere politiek mogelijk met betrekking tot de nieuwbouw en de renovatie, namelijk begrotingskredieten te verstrekken aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij. Als de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij deze op dezelfde manier als vandaag doorleent aan de erkende maatschappijen, krijgen we een recycling-fund.

De erkende maatschappijen zullen rente en aflossing terugbetalen. Hierdoor ontstaat een hernieuwingsfonds van waaruit men opnieuw — maar

dan voor onderhoudswerken — kan beginnen met het verstrekken van kredieten aan de erkende maatschappijen.

Toch blijft wat men, naar mijn oordeel ten onrechte, de schuldenberg noemt waaraan veel aandacht wordt besteed. Degenen die hierover smalend spreken, vergeten dat tegenover deze schuldenberg een nog belangrijker realisatie staat, enerzijds een patrimonium dat zijn eigen intrinsieke waarde heeft en, anderzijds, ook een sociale realisatie die men niet mag wegcijferen. Ik meen dat alle mogelijkheden niet alleen technisch maar ook politiek moeten worden overwogen. Waar iedereen het over eens is — ik hoor dat de Minister ook in deze richting evolueert — is dat men moet kunnen overgaan tot daden, dat wij moeten denken aan de mensen die wachten om deze woningen te betrekken.

De heer J. De Seranno : Jaren geleden voorspelde de Vlaamse Executieve hier alternatieve financieringsvormen maar die zijn er nooit gekomen. Wanneer er gepleit wordt voor een jaarverslag van de nieuwe Huisvestingsmaatschappij, dan is dat niet enkel ten behoeve van de aandeelhouders maar moet hieraan in de Vlaamse Raad jaarlijks een debat worden gewijd.

Minister L. Walt Niel : Mijnheer De Seranno, dat was precies het doel van mijn bemerking. Ik beweer dat dit tot op heden onmogelijk was, gezien de huidige stand van de begroting. Misschien wordt het anders op 1 januari 1989 wanneer nieuwe financieringsmiddelen zullen overgeheveld zijn naar de Gewesten en Gemeenschappen. Vandaag de dag is het budgettair niet verantwoord op een begroting van 90 miljard enerzijds rechtstreeks een bedrag van 5 tot 7 miljard in te schrijven voor de sociale woningbouw en, anderzijds, 8 tot 12 miljard in te schrijven voor de aflossing van de schulden uit het verleden. Daarom werd destijds reeds gesproken over alternatieve vormen van financiering. Ik ben zinnens opnieuw bepaalde kringen te contacteren om dat probleem grondig te bestuderen en na te gaan of er via die weg geen uitweg is voor het nijpend probleem

Walt Niel

aan middelen. Dit moet in eerste instantie worden opgelost om de sociale huisvesting verder te kunnen uitbouwen. Ik weet niet waartoe dit zal leiden en durf er dus geen uitsluitsel over geven maar het lijkt mij de moeite waard dit te proberen.

In verband met de financiering wil ik even een persoonlijke bedenking naar voren brengen, met name dat wij ook een alternatief zullen moeten zoeken voor de financiering van de erkende maatschappijen zoals ze thans bestaan. Als wij vaststellen dat de erkende huisvestingmaatschappijen leningen bekomen op 66 jaar en de maatschappijen van de Landmaatschappij op 30 jaar, dat die moeten gefinancierd worden met gelden op te nemen op de kapitaalmarkt waar men leningen aangaat op 6, 7 of 8 jaar, dan ben ik van oordeel dat dit niet kan blijven duren. De discrepantie is te groot temeer daar een afschrijving op 66 jaar niet enkel de financiële kost dekt, en dat men nadien gans de problematiek van de afbraak van bepaalde woningcomplexen ervaart, onkosten die niet verrekend zijn in de afschrijvingspercentages.

Collega Olivier heeft een erg moeilijk punt aangeraakt, met name het probleem van het Reservefonds, het Compensatiefonds, de Verzekeringskas en het Fonds voor Wederopbouw. Ik kan daarover nu moeilijk heel precieze gegevens meedelen.

De „vierendeling” daarvan — u hebt het goede woord gebruikt, mijnheer De Seranno — zowel wat betreft het Vlaamse als het Waalse en eventueel het Brusselse Gewest als de verdeling van bepaalde activa tussen een Vlaamse Landmaatschappij en een Vlaamse Huisvestingsmaatschappij naargelang ze al dan niet rechtstreeks betrekking hebben op de huisvestingsactiviteit, zal geen klein bier zijn. Wij zullen op dat stuk zeer pragmatisch moeten tewerk gaan, met gezond verstand, zonder „a priori-men”, wij zullen moeten nagaan wat logisch, redelijk, rationeel en evident is. Dat zijn de criteria die zullen moeten spelen voor degenen die zich zullen bezighouden met de verdeling

van de activa en de passiva en die de Executieve zullen moeten voorlichten.

De heer M. Olivier : Mijnheer de Minister, ik heb alleen de aandacht willen vestigen op de ernst van het probleem. Immers, wij Vlamingen zullen ons verstand eens te meer gebruiken. Aan de Waalse zijde, zou het wel eens op een andere manier kunnen verlopen. Er zijn uit bepaalde zaken uit het verleden lessen te trekken.

Minister L. Walt Niel : Als ik spreek over het gebruik van het gezond verstand dan heeft dat wel betrekking op de verdeling tussen de Vlaamse Landmaatschappij en de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij. Wat de verdeling tussen de verschillende Gewesten betreft is in het Overlegcomité Regering-Executieve een principe aangenomen met name het gebruik van de verdeelsleutel. Inzake de verdeling van de lasten enzovoort zal de verdeelsleutel worden toegepast. Indien wij de regionale verdeelsleutel zouden toepassen dan zou dit een nadeel geven van een paar procenten.

De heer M. Olivier : Er zijn toch enorm veel kapitalen, ten onrechte, weggevoerd. Ik denk aan die 2.041 woningen die verkocht geweest zijn met een verlies van 300.000 tot 1.200.000 frank per eenheid. Hierover zal toch nog moeten onderhandeld worden ?

Minister L. Walt Niel : Dat zal een element zijn dat naar voren zal worden gebracht en waarmee men rekening zal moeten houden wanneer wij de definitieve oplossing zullen uitwerken ten opzichte van het Waalse Gewest en met de nationale Staat.

Een ander probleem dat werd aangeraakt is dat van het personeel. Ik ga ermee akkoord, de heer Buchmann heeft het gesteld, dat het er zal op aankomen het bestaande personeel te revaloriseren. Ook u hebt ervoor gepleit dat onder meer de „precairen” voorrang zouden genieten bij de aanwerving. Het is evident, het zou een bewijs zijn van slecht bestuur, mocht men dat over het hoofd zien.

Mensen die daar ervaring hebben verworven en die er al geruime tijd zijn dienen mijns inziens de voorkeur te krijgen. De instelling zal er trouwens het best mee gediend zijn.

Er rijst daar natuurlijk een moeilijke toestand ingevolge het feit dat men nog altijd niet het taalkader van de Brusselse Maatschappij voor de Sociale Huisvesting heeft vastgesteld. Zolang dit niet gebeurt heeft men niet het minste zicht op wat ons zal toekomen, noch inzake hoeveelheid, noch inzake kwalificatie van de diverse personeelsleden en tasten we op dat vlak volledig in het duister. Ik heb in de Commissie ook de aandacht gevestigd op de verschillende keuzen die het personeel zal hebben. Een Nederlandstalige zal kunnen gaan naar de Brusselse maatschappij als het taalkader is vastgesteld. Hij zal kunnen kiezen voor het Amortisatiefonds dat wordt opgericht en dat operationeel zal zijn vanaf 1 januari 1989. Hij zal kunnen kiezen voor de liquidatiecel die een korter bestaan zal kennen. Ten slotte zal hij kiezen voor de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij of voor de Vlaamse Landmaatschappij. Dat zijn vier keuzemogelijkheden.

De heer J. De Seranno : Of voor de Landmaatschappij.

Minister Walt Niel : Inderdaad, of voor de Landmaatschappij. Dat maakt de zaak in ieder geval niet gemakkelijker. Vandaar, mijnheer de Vlieghe, dat wij daar in de Commissie lang over gediscussieerd hebben en theoretische standpunten hebben ingenomen. Er is het standpunt ingegeven door de noodzaak, namelijk de mogelijkheid tot primobenoemingen gedurende zes maanden. Het spreekt vanzelf dat ook hier de objectiviteit alsook de aanwervingsvoorwaarden zullen moeten worden gerespecteerd. Ik denk trouwens dat de Raad hieraan voldoende aandacht zal besteden en dat het zeer nauwkeurig zal worden gevolgd. Mijnheer Van Elewyck, wij moeten zeker vermijden terecht te komen in een soort „Mexicaans leger”. In het verslag heb ik kunnen lezen dat één van de grote handicaps bij de overdracht van per-

Walt Niel

soneel de vergrijzing van de top in bepaalde instellingen is, wat ook een netelig probleem met zich kan brengen.

Mijnheer Van Gansbeke. ik ben het met u eens dat wanneer het personeel geen degelijk statuut heeft, men er ook niet veel kan van verwachten. Ik denk dat de uitwerking van een degelijk statuut één van de hoofdmotieven zal moeten zijn om het personeel zo efficiënt mogelijk te laten werken. In verband met die werking werd het probleem van de decentralisatie en van de deconcentratie gesteld. In de Commissie worden ter zake drie strekkingen naar voor gebracht. De heren Olivier en De Seranno waren voorstander van de deconcentratie. Ik denk dat, veeleer dan opnieuw theoretische structuren te leveren, de goede werking van de Huisvestingsmaatschappij zal berusten op haar relaties met de erkende maatschappijen.

De heer J. Van Elewyck : Zeer juist.

Minister L. Walt Niel : Dat zal de basis zijn en niet het feit een structuur te hebben waarbij al dan niet beslissingen kunnen worden genomen die dan eventueel nog naar Brussel moeten worden doorgestuurd. Volgens mij is de relatie met de erkende maatschappijen van uiterst groot belang wat het succes van deze nieuwe instelling betreft.

In dat verband, mijnheer Van Rompaey, wil ik het nog even hebben over de vertegenwoordiging van de erkende maatschappijen in de raad van bestuur. De formulering van artikel 5 is van zodanige aard dat de Executieve daar eigenlijk alle mogelijkheden heeft, uitgezonderd wat de vijf vertegenwoordigers van de Provincie betreft. Het aantal beheerders hebben wij trouwens opgevoerd van 11 tot 13. De verantwoording daarvoor was een beter evenwicht onder de diverse belangen en strekkingen te kunnen realiseren. En die twee woorden hebben hun betekenis, zowel voor de éne als voor de andere. Ter zake zal de Executieve de nodige soepelheid aan de dag moeten leggen om te komen tot de best mogelijke

samenstelling, ten einde ook de belangen van de erkende maatschappijen te kunnen eerbiedigen. Terwijl ik daarstraks de discussie aanhoorde, heb ik mij afgevraagd, mocht het de mening zijn van de Executieve dat geen vertegenwoordigers van erkende maatschappijen in de raad van bestuur moeten zetelen en dat men niet tegelijkertijd controleur en gecontroleerde kan zijn, of het niet mogelijk zou zijn daar een tussenschakel te plaatsen. Toen ik destijds nationaal Minister van het Openbaar Ambt was, heb ik 120 tot 130 adviesraden afgeschafte. Is het nu niet mogelijk een structuur in te bouwen in de vorm van een commissie van advies samengesteld uit vertegenwoordigers van de erkende maatschappijen die niet structureel tot de raad van bestuur zouden behoren, maar wel voor diezelfde raad van bestuur als adviesorgaan zouden kunnen optreden ?

De heer M. Olivier : Mijnheer de Minister, ik ben blij met die suggestie van de Raad van Advies. Ik geloof dat zodoende aan heel wat zorgen kan worden tegemoetgekomen. Op die wijze zouden — dit heeft de heer Van Rompaey ook gezegd — zouden zowel de belangen van de erkende maatschappijen van de vroegere Nationale Maatschappij voor de Huisvesting als van de vroegere Nationale Landmaatschappij op een georganiseerde manier aan bod komen. Het zal voor de Raad van Bestuur een belangrijk instrument kunnen zijn naar haar beleid toe en aldus wordt de inspraak vanuit de basis verzekerd.

Minister L. Walt Niel : Het is een vrijblijvende suggestie, die mij is te binnen geschoten terwijl ik de verscheidene sprekers aanhoorde. Ik meen dat dit misschien een nuttige tussenschakel zou kunnen zijn, waarbij de mening van de ene en van de andere tot haar recht komt.

Over de positieve voorgedij is reeds herhaaldelijk gesproken. Het is hier een nieuwigheid. Er zou natuurlijk geen misbruik van gemaakt mogen worden, in die zin dat de Raad van Bestuur van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij zich op ieder ogen-

blik in de plaats zou kunnen stellen van de Raad van Bestuur van de erkende maatschappijen, maar het is toch een mogelijkheid die geschapen wordt — een stok achter de deur — om bepaalde maatschappijen die een *dolce far niente*-beleid volgen op het stuk van de sociale huisvesting, tot een andere activiteit aan te zetten.

Inzake de herstructurering werd gezegd dat die maatschappijen leefbaar moeten zijn, dat zij geen overlappings mogen vertonen en dat er ook geen mastodonten moeten tot stand komen door een overmatig streven naar fusies en afschaffing van maatschappijen.

Men kan moeilijk a priori zeggen dat men gaat fusioneren of niet fusioneren. Het is een nieuwe structuur, die enkele jaren zal nodig hebben om te evolueren, opdat bijvoorbeeld twee maatschappijen die eventueel in dezelfde stad of gemeente actief zijn — de ene voortspuitend uit de vroegere Nationale Landmaatschappij en de andere uit de vroegere Nationale Maatschappij voor de Huisvesting — tot een efficiënte samenwerking kunnen komen. Ik denk dat men daar op allerlei weerstand — ook van persoonlijke aard — zal stuiten. Dat zijn nu eenmaal zaken die tijd vergen en die niet revolutionair tot stand worden gebracht. Ik meen dat wij een eerste belangrijke stap zullen kunnen zetten naar een bepaalde reorganisatie van deze maatschappijen via het systeem van de erkenning, zoals voorzien in artikel 11. Dat is de enige stok achter de deur die we hebben. want daarbuiten zijn het autonome maatschappijen met een eigen juridische persoonlijkheid, die men geen verplichting kan opleggen.

Tot daar, collega's, enkele beschouwingen. Er werden nog meer vragen gesteld, maar het is niet het ogenblik om in details te treden. Ik heb getracht een schets te geven van mijn opvatting ter zake.

Ik wens hieraan nog het volgende toe te voegen. Het recht op wonen is een basisrecht. Na zeventig jaar richten wij een nieuwe instelling op, die wij een zeer belangrijke opdracht meegeven. Zij moet er namelijk voor zorgen dat de sociale huisvesting, zoals

Walt Niel

wij ze hebben gekend in de voorbije decennia, wordt verder gezet, verfijnd, geperfectioneerd en aangepast aan de wisselende omstandigheden van ons maatschappelijk leven. Wij moeten, via een aangepaste financiering, aan deze nieuwe maatschappij alle mogelijke levenskansen bieden. ik verwacht daarvoor de medewerking van iedereen, ongeacht de partij, het standpunt, de strekking of de belangen die hij vertegenwoordigt. Mijns inziens zijn dit de opdracht en de mogelijkheden die het Parlement aan de nieuwe maatschappij moet kunnen meegeven.

De zaak is hiermee niet af. We moeten een zeer strikte timing eerbiedigen. De statuten moeten op 29 december voor de notaris worden verleden opdat die maatschappij vanaf 1 januari zonder onderbreking hun taken kunnen verderzetten. Er is nog veel werk te verrichten. De uitvoeringsbesluiten moeten nog worden goedgekeurd. Met de statuten zijn wij al ver gevorderd omdat wij niet gewacht hebben op de goedkeuring van dit decreet. Verder moet de boedelverdeling worden aangevat.

Collega's, dit is in ieder geval een zeer belangrijke stap naar de nieuwe structuur van een Vlaamse sociale huisvesting. Ik hoop dat wij de goede keuze hebben gemaakt en dat deze maatschappij zal beantwoorden aan de gestelde verwachtingen (*Algemeen applaus*)

De Voorzitter : De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, ik bedank de Minister voor zijn verklaringen. Toch blijf ik op twee punten op mijn honger.

De Minister heeft, nog altijd, met grote hardnekkigheid, nagelaten het woord „huisvestingscode” in de mond te nemen.

Evenmin is de Minister ingegaan op een heel belangrijk probleem, namelijk dat van de lasten van het verleden zoals die verwoord zijn in het antwoord op mijn schriftelijke vraag, gehecht aan het onvolprezen verslag.

De Voorzitter : Minister Walt Niel heeft het woord.

Minister L. Walt Niel : Mijnheer de Voorzitter, ik heb het woord „huisvestingscode” niet uitgesproken, omdat ik er geen maatstaf voor de bepaling van dit decreet van heb willen maken. De nieuwe maatschappij zal de rechten en plichten hebben die in de huisvestingscode worden vermeld. De code vermeldt echter niet alles. Wij hebben trouwens ook alles wat bij het bouwen hoort, vernoemd, onder andere, verkopen enzovoort.

Verder vermeld ik dat wij op dit ogenblik bezig zijn met de herziening van de huisvestingscode. Wij zullen de tekst ervan helemaal herwerken en vereenvoudigen, zonder daarom de bepalingen te wijzigen. Wij waren van oordeel dat het voorbarig was in dit decreet naar een huisvestingscode te verwijzen die uiteindelijk versleten en aan een nieuw kleedje toe is.

De Voorzitter : De heer Olivier heeft het woord.

De heer M. Olivier : Mijnheer de Voorzitter, namens de CVP-fractie stel ik er prijs op de Minister te danken voor zijn antwoorden en voor de soepelheid die hij heeft betoond om, niet alleen in de Commissie, maar ook in de openbare vergadering te beloven bepaalde suggesties aan de Executieve voor te leggen die in de lijn liggen van wat door onze fractie naar voren werd gebracht !

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (*Neen*)

Aangezien niemand meer het woord vraagt, verklaar ik de algemene bespreking gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is de artikelsgewijze bespreking.

De tekst aangenomen door de Commissie wordt als basis voor de bespreking genomen.

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

— *Aangenomen.*

Artikel 2

§ 1. Met het oog op de overname, wat betreft het Vlaamse Gewest, van de taken, de goederen, de personeelsleden, de rechten en de verplichtingen inzake huisvesting van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting en van de Nationale Landmaatschappij, in uitvoering van de wet van 28 december 1984 tot afschaffing of herstructurering van sommige instellingen van openbaar nut, zal een Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, afgekort VHM, als een instelling van openbaar nut worden opgericht.

§ 2. De Vlaamse Huisvestingsmaatschappij zal, zonder haar burgerlijk karakter te verliezen, in de vorm van een naamloze vennootschap worden opgericht.

De Vlaamse Huisvestingsmaatschappij heeft rechtspersoonlijkheid. Voor al wat niet door haar statuten of dit decreet is bepaald, wordt zij beheerd door de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen.

Het Vlaamse Gewest, de provincies gelegen in het Vlaamse Gewest, de gemeenten gelegen in het Vlaamse Gewest en de in artikel 11 bedoelde erkende maatschappijen kunnen inschrijven op het kapitaal van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij.

§ 3. De statuten van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij worden, na goedkeuring bij besluit van de Vlaamse Executieve, vastgesteld in een notariële akte houdende oprichting van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij. De statuten kunnen slechts worden gewijzigd mits goedkeuring bij besluit van de Vlaamse Executieve.

De Voorzitter : Op dit artikel is er een amendement, voorgesteld door de heer De Vlieghere dat luidt als volgt :

„Artikel 2

A. In § 2, derde lid op de tweede en derde regel de woorden „, de gemeenten gelegen in het Vlaamse Gewest en de in artikel 11 bedoelde erkende maatschappijen” vervangen door de woorden „en de gemeenten gelegen in het Vlaamse Gewest”.

Voorzitter

B. In § 3 op de tweede en derde regel en op de vijfde en zesde regel de woorden „bij besluit van de Vlaamse Executieve” telkens vervangen door de woorden „door de Vlaamse Raad”.

Wordt het amendement gesteund ?
(Ja)

De stemmingen over artikel 2 en het amendement worden aangehouden.

Artikel 3

De bepalingen van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut van toepassing op de instellingen van categorie B. zijn van overeenkomstige toepassing op de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij. met dien verstande dat onder „Koning, Ministerraad, Ministerieel Comité, Minister, Minister van Financiën, Minister die het Openbaar Ambt in zijn bevoegdheid heeft, Minister die de Begroting in zijn bevoegdheid heeft” de Vlaamse Executieve wordt verstaan, onder „Kamers” de Vlaamse Raad. en onder „Regeringscommissaris” de Gemeenschapscommissaris.

— Aangenomen.

Artikel 4

De vestiging van de zetel van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij wordt door de Vlaamse Executieve bepaald.

De heer De Seranno heeft het woord.

De heer J. De Seranno : Nogmaals geef ik ter overweging dat de Vlaamse Executieve zou beslissen de zetel van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij in het Vlaams Gewest te vestigen.

Het heeft geen zin mensen en dossiers naar Brussel te sleuren in meestal moeilijke verkeersomstandigheden.

Minister L. Walt Niel : In artikel 4 wordt voorzien dat die zetel door de Vlaamse Executieve wordt bepaald. De heer Van Elewyck heeft dat niet doen veranderen. Dat besluit van de

Vlaamse Executieve zou eventueel in toepassing van een delegatiebesluit kunnen gebeuren. waarbij uw dienaar de knoop zou moeten doorhakken. Trouwens ik denk dat er buiten Turnhout en Mechelen nog andere steden zouden in aanmerking komen.

Bovendien zal u begrijpen dat ik ter zake zomaar geen engagement kan aangaan. Na overleg met degenen die ter zake dienen te beslissen zal ik niet nalaten u zo vlug mogelijk op de hoogte te brengen.

De Voorzitter : Geen verder opmerkingen ?

Artikel 4 is aangenomen.

Artikel 5

De Raad van Bestuur van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij bestaat uit dertien leden. waaronder een voorzitter en een vice-voorzitter. De Vlaamse Executieve benoemt en ontslaat de voorzitter. de vice-voorzitter en de overige leden van de Raad van Bestuur. Onder de leden worden zoveel bestuurders benoemd als er provincies vertegenwoordigd zijn in de vergadering der aandeelhouders, op een door deze provincies voorgedragen dubbele lijst.

De Voorzitter : Op dit artikel is er een amendement, voorgesteld door de heer De Vlieghe dat luidt als volgt :

„Artikel 5

Dit artikel vervangen door wat volgt :

„Artikel 5

De Raad van Bestuur van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij bestaat uit een voorzitter. een vice-voorzitter en negen bestuurders. die door de Vlaamse Executieve benoemd en ontslagen worden. Onder hen worden zes bestuurders benoemd op een door de algemene vergadering der andere aandeelhouders dan het Vlaamse Gewest voorgedragen dubbellijst.”

Wordt het amendement gesteund ?
(Ja)

De stemmingen over artikel 5 en het amendement worden aangehouden.

De heer J. De Seranno : Ik neem aan dat de Executieve nota heeft genomen in verband met de bevoegdheid van het Parlement en de onverenigbaarheden.

Artikel 6

Onverminderd het koninklijk besluit nr. 518 van 31 maart 1987 tot bekrachtiging van de overeenkomst tussen de Regering en de Vlaamse Executieve, de Waalse Executieve en de Executieve van het Brusselse Gewest betreffende de regeling van de schulden van het verleden en de ermede verband houdende lasten inzake sociale huisvesting, worden vanaf de datum van de overdracht toegewezen aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij :

1° de taken, de goederen, de rechten en de verplichtingen van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting ;

2° de taken, de goederen, de rechten en de verplichtingen inzake de huisvesting van de Nationale Landmaatschappij met uitzondering van diegene, die betrekking hebben op de bewoning, de inrichting en de uitbating van agrarische en direct agrarisch gebonden bedrijven.

Bij de uitvoering van de in het eerste lid vermelde taken zal, in de structuur en de organisatie van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, en in de toewijzing van de kredieten, de verplichting, eensdeels huurwoningen ter beschikking te stellen en anderdeels de eigendomsverwerving door particulieren te bevorderen, worden onderscheiden en gewaarborgd.

De Vlaamse Executieve stelt vast welke goederen, rechten en verplichtingen overeenkomstig het eerste lid, 2° betrekking hebben op de huisvesting.

De Voorzitter : De heer De Seranno heeft het woord.

De heer J. De Seranno (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, tijdens het debat werd hier verklaard dat de Nationale Landmaatschappij destijds zou zijn afgesplitst van de Nationale Maatschappij voor de Goedkope Woningen. Niets is minder waar.

De Seranno

Halverwege de jaren 30, nog tijdens de crisis, is de Maatschappij voor de Kleine Landeigendommen opgericht om op bijzondere wijze te zorgen voor de opbeuring van het platteland, meer bepaald inzake huisvesting.

In verband met het tweedelig doel enerzijds eigendomswoningen verwerven en anderzijds huurwoningen ter beschikking stellen is er nog een andere tweeledigheid die de nieuwe Huisvestingsmaatschappij zal moeten overnemen. Ik denk hierbij aan het ter harte nemen van de huisvesting van minbegoede gezinnen op het platteland. Minister François Bovesse had het destijds al over „le retour à la terre”. Daarbij komt het erop aan de open ruimten maximaal open te houden. Hoe meer mensen de stad of de dorpskern ontvluchten, hoe meer landelijke gebieden, natuurgebieden, bosgebieden, landbouwgebieden verloren dreigen te gaan.

Die **tweeledigheid** omvat ook nog een ander element. De landmaatschappij verdwijnt als huisvestingsmaatschappij. Ik krijg de indruk dat ze met de bezittingen die ze meebrengt een begeerde bruid is geworden. Ik hoop dat in ruil voor deze bruidschat niet alleen haar opdracht inzake eigendom en huur maar ook haar opdrachten ten aanzien van het platteland voortgezet zullen worden.

Minister L. Waltiel: Wij zullen deze bruid met de nodige liefde bejegenen.

De Voonitter : Nog verdere opmerkingen ? (*Neen*)

Artikel 6 is aangenomen.

Artikel 7

§ 1. Het personeel van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting en van de Nationale Landmaatschappij, dat aan het Vlaamse Gewest wordt overgedragen, wordt, vanaf de datum van die overdracht, toegewezen aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij voor zover het belast is met opdrachten inzake huisvesting.

§ 2. Onverminderd de bepalingen van de koninklijke besluiten van 17

november 1986 betreffende de overgang van de personeelsleden van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting, respectievelijk betreffende de overgang van de personeelsleden van de Nationale Landmaatschappij, behoudens de personeelsleden bedoeld in § 1, hun administratieve en geldelijke anciënniteit, alsmede alle reglementaire toegekende rechten, verworven in de instelling waarvan ze afkomstig zijn.

— **Aangenomen.**

Artikel 8

§ 1. Met het oog op de taken waarmee de Huisvestingsmaatschappij overeenkomstig artikel 6 wordt belast, stelt de Vlaamse Executieve de personeelsformatie vast.

§ 2. De Vlaamse Executieve stelt vast welke personeelsleden van de Nationale Landmaatschappij belast zijn met opdrachten inzake huisvesting.

§ 3. Zolang de Vlaamse Executieve geen statuut heeft vastgesteld blijft de rechtspositie van de aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij overgedragen personeelsleden geregeld door het koninklijk besluit van 8 januari 1973 tot vaststelling van het statuut van het personeel van sommige instellingen van openbaar nut.

§ 4. Met het oog op het waarborgen van de noodzakelijke continuïteit kan de Vlaamse Executieve personeelsleden benoemen gedurende een periode van zes maanden vanaf de datum van het in werking treden van het besluit van de Vlaamse Executieve tot vaststelling van de personeelsformatie. Zij kan daarbij afwijken van de vereisten inzake werving, verandering van graad en bevordering, zoals vastgesteld in het besluit van de Vlaamse Executieve dat het personeelsstatuut bepaalt of, bij gebreke daaraan, in het in § 2 bedoelde koninklijk besluit.

De Voorzitter : Op dit artikel is er een amendement, voorgesteld door de heer De Vlieghe dat luidt als volgt :

„Artikel 8

A. In hoofdorde :

Paragraaf 3 weglaten.

B. In bijkomende orde :

In fine van § 3 de volgende zin toevoegen :

„Deze afwijking geldt niet voor werving in wervingsgraden.”

Wordt het amendement gesteund ? (**Ja**)

De stemmingen over artikel 8 en het amendement worden aangehouden.

Artikel 9

De Vlaamse Huisvestingsmaatschappij is ertoe gemachtigd deel te nemen aan de pensioenregeling ingesteld bij de wet van 28 april 1958 betreffende het pensioen van het personeel van zekere organismen van openbaar nut, alsmede van hun rechthebbers.

— **Aangenomen.**

Artikel 10

De Vlaamse Huisvestingsmaatschappij kan leningen aangaan en kredieten opnemen binnen de perken en onder de voorwaarden te bepalen door de Vlaamse Executieve. De Vlaamse Executieve kan de waarborg van het Vlaamse Gewest hechten aan deze leningen en kredieten.

Aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij kan door de Vlaamse Executieve machtiging verleend worden, met het oog op het bereiken van haar doel en onder inachtneming van de ter zake geldende wetten en decreten, de onteigening ten algemene nutte, zelfs bij stroken, van gebouwen of ongebouwde eigendommen, te vervolgen.

De Vlaamse Huisvestingsmaatschappij wordt gemachtigd schuldsaldoverzekerings af te sluiten voor de bij haar door particulieren ontleende kapitalen.

De Voorzitter : De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Bij artikel 10, laatste alinea, heb ik niet willen peilen naar de intenties van de Vlaamse Executieve.

Ik heb al die jaren in dit huis nodig gehad om te weten dat men dat niet doet.

Van Elewycx

Ik wil er wel op wijzen, mijnheer de Minister, dat men het resultaat van de schuldsaldoverzekering zal moeten beleggen. onder meer in onroerend goed. Ik vraag dat men inspanningen zou doen om de beleggingen in onroerend goed. de wiskundige reserves. in de eerste plaats aan te wenden voor de sociale woningbouw in zijn brede betekenis. Ik zou niet graag zien dat de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij die wiskundige reserves zou gaan beleggen in bijvoorbeeld kantoorgebouwen. terwijl er een enorme nood is aan „sociale” woningen.

De Voorzitter : Geen verdere opmerkingen ? (Neen)

Artikel 10 is aangenomen.

Artikel 11

§ 1. De Vlaamse Huisvestingsmaatschappij verleent. overeenkomstig een bij besluit van de Vlaamse Executieve vast te stellen algemeen reglement, de erkenning aan de met een sociaal doel opgerichte maatschappijen, werkzaam in het Vlaamse Gewest. die beogen :

1° het kopen. slopen. bouwen. verbouwen. verkopen. beheren. huren of verhuren van gebouwen in het kader van de sociale huisvesting en alles wat ermee verband houdt :

2° het kopen van gronden. bestemd om ingericht of wederverkocht te worden met het oog op de oprichting van in 1° bedoelde gebouwen of op de aanleg van tuinen. en alles wat ermee verband houdt.

In geval de erkenning geweigerd of ingetrokken wordt kan de betrokken maatschappij, binnen de drie maanden na de mededeling van de beslissing van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, beroep instellen bij de Vlaamse Executieve. die uitspraak doet binnen de zes maanden na de instelling van het beroep. Het beroep wordt geacht verworpen te zijn bij ontstentenis van een uitspraak van de Vlaamse Executieve binnen de gestelde termijn.

§ 2. Wanneer het algemeen belang of de naleving van de wetten, decreten,

reglementen of statuten het eisen, kan de Raad van Bestuur van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij of de commissaris bedoeld in artikel 24 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut. het beheersorgaan van de erkende maatschappij verplichten om binnen de door hem gestelde termijn te beraadslagen over iedere door hem bepaalde aangelegenheid.

Werd binnen de gestelde termijn geen beslissing genomen of stemt de Raad van Bestuur van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij niet in met de genomen beslissing dan kan hij zich in de plaats stellen van de erkende maatschappij en desgevallend één of meer afgevaardigden ter plaatse zenden. De Vlaamse Executieve wordt in kennis gesteld van de toepassing van deze bepaling.

§ 3. De erkenning, verleend door de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting of door de Nationale Landmaatschappij aan de in § 1 bedoelde maatschappijen. werkzaam in het Vlaamse Gewest, geldt ten opzichte van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij tot op de datum van de in § 1 bedoelde beslissing tot erkenning of tot weigering van de erkenning, doch uiterlijk tot op een door de Vlaamse Executieve te bepalen datum.

De Voorzitter : Op dit artikel is er een amendement, voorgesteld door de heer De Vlieghe dat luidt als volgt :

„Artikel 11

A. In § 1, na het eerste lid een nieuw lid invoegen dat luidt als volgt :

„Deze erkenning kan slechts verleend worden na een gemotiveerd advies van de gemeenteraden van de gemeenten waarin deze maatschappijen werkzaam zijn.”

B. Aan § 1 een derde lid toevoegen dat luidt als volgt :

„Voor maatschappijen die werkzaam zijn in gemeenten waar nog andere maatschappijen werkzaam zijn, geldt

deze erkenning slechts voor een periode van drie jaar teneinde de noodzakelijke fusies en herstructurering van de bestaande vennootschappen mogelijk te maken.”

Wordt het amendement gesteund ?
(Ja)

De stemmingen over artikel 11 en het amendement worden aangehouden.

Artikel 12

Dit decreet treedt in werking op 1 januari 1989. met uitzondering van de artikelen 1, 2, 3, 4 en 5 die in werking treden de dag waarop ze in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt.

— **Aangenomen.**

De artikelsgewijze bespreking is gesloten. We zullen later de hoofdelijke stemming om het ontwerp van decreet houden.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden.

De volgende openbare vergadering zal plaats hebben, morgenvroeg. om 10 uur. voor de bespreking van het ontwerp van decreet houdende de oprichting van de Vlaamse Landmaatschappij.

Geen bezwaar ? (Neen)

De vergadering is gesloten.

— **De vergadering wordt gesloten om 18.05 uur.**
